

det er Kiød, og hvad som er af os selv
 og af Natur, det er Synd. Herre!
 du Skaber i al god Gierning, gjør du os
 gudfrugtige i Hiertet. O Jesu! du sande
 Viintrae, lad os være Grene paa dig, og
 ved din Kraft og din Naade bære megen
 Frugt, og hver Dag mere Frugt; thi
 uden dig kan vi slet intet gjøre, uden
 Synd, men vi formaae alting ved dig
 og din Naade, som gjør os sterke. Gud
 giv os Naade til at troe det af Hiertet,
 og erfare det i Dag i Sandhed, at vi af
 din Naades Gylde kan tage Naade over
 Naade, og at al guddommelig Kraft til alle
 de Ting, som udfordres til Livet og Gude-
 lighed, bliver os skienket ved din Kund-
 skab, du som kaldte os til Hellighed og
 Død. Nu, Herre! bevar os da i Dag
 fra Synd og alt Ondt, velsign os, og
 giv os Lyst og Kraft til alt Godt! Bevar
 Kongen og Kongens Huus! lad Kon-
 gen ogsaa denne Dag finde, hvor godt det
 er, at regieres af dig, og det, at tiene
 dig, at være herligere, end at regiere over
 Verden. Bevar din Christen Kirke a
 Goltans Lyst og Ondskab ikke maae skad-
 den,

Lib rar 95 En

Eksp. / Eenfoldig Christens

Morgen=

og

Aften = Andagt,

3

Sukke og Sange

paa hver Dag i Ugen,

Tilligemed

Siungende Andagter

over

Noogle Bibelske Sprog,

Til fleere Eenfoldiges Forlystelse i Gud

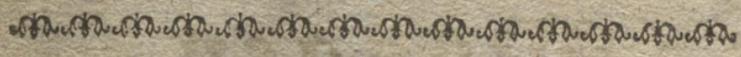
udgivet af

Thomas Falster.

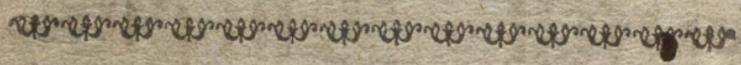
Faaes til Kiøbs hos Bogbinder og Boghandler

Sybert Rosch i Bergen.

97d002290407232

Imprimatur,
LUDVIG HARBOE.

Psal. 119. v. 13.

Dine Ords Opladelse op-
lyser; som gjør de Eenfoldige
forstandige.

Psal. 55. v. 18.

Seg vil klage og hyle, Af-
ten og Morgen og Middag;
saa skal Han høre min Røst.

974008290

Den første Part.

Indeholdende

Morgen- og Aften-Sufke, tillige
med Morgen- og Aften-Sange.

Det første Morgen-Suf.

Sabbathens Dag nu træder ind,
Op! og mit Hjerter, Siæl og
Sind;

Op! HErrens Lov og Brils af
sunge!

Op til hans Tempel med din Tak,
Og leeg for HErren i dit Hjerter,
Opoffre dig med Liv og Siæl

Din Frelser og Immanuel,
Som læger Syndens skjulte Smerte;
Forsøm det ej, men straxen gaa:

Giv Hannem sin tilbørlig Ære
Af Hjertet, og lad det ej være

Kun løse Ord og Læbers Snaak.

Læs Lovens Ord, saa finder du,

Hvor der staer skrevet: Kom ihu

Din Hvile-Dag at helliggjøre!
 O kiere Siæl! hav det i Agr!
 Erindre dig din Guds Befaling,
 Stør gjerne hvad Han byder dig,
 Det kommer an paa Himmerig;
 Tag derfor allermindst Forhaling!
 Derpaa jo ligger høylig Magt,
 Du hisset eengang blandt de Fromme
 I Herlighed og Fryd maa komme,
 At høre evig Sabbaths-Dragt.

Den første Morgen-Sang.

Melodie: Naar GUD til sine Udvalte 2c.

I.

See hist! nu kommer den dejlige morgen,
 Jeger opvaagnet, u-troffet af sorgen:
 Jeg kan med glæde opstaae af mit leje,
 Og mig mod jorden for Skaberens neje.

2. See! saa glad skal jeg af graven fremtræde,
 Og indgaae til de retfærdiges glæde,
 Ind i den himmelske Konges pauluner,
 Naar jeg skal vælkes af engle-basuner.

3. Natten taer afskeed og dagen oprinder,
 Og mig om evighedsdage paaminder,
 Som ej omrædes til nætter hin sorte,
 Hvor der ej lukkes til dør eller porte.

4. Jeg med saa frydefuld øjen kand skue
 Solen at straaale paa himmelens hue:

See!

See! saa skal alle retfærdige skinne, Naar de i Faderens riige skal trinne.

5. Jeg hører fuglenes lifflige tunger, O hvad for glæde, hvor englens svinger! Ach! kand dog hine sin tunge saa røre, Hvor maa da disse sin stemme skal føre?

6. Jeg seer de lillter, som marken beklæder, Overgaae Salomon udi sin hæder: Eja hvor hærtelig maa jeg da glædes, Som med Guds herlighed skal overlædes.

7. Træer, hvis blader om vinteren falmer, Og staaer om sommeren grønne som palmer, Visser, at vore fortorrede beene, Hisset skal blomstre som Libanons greene.

8. Eja! hvor deilig du himmelske boelig! Eja! hvad er dog din skonhed utroelig! Enstige værelser maa der vist være, Hvo kand begribe din herligheds ære?

9. Hvo tør fordrifte sig dig at beskrive, Og om dig ret undervisning at give? Dette formaaer ej ald verdens sribenter, Ingen det heller forlanger og venter.

10. Jeg er snart baade fra sind og fra sandser, Naar jeg, o Zion! din herlighed andser, Ach! at du HERRE mig vilde bortflytte Fra denne verdens kiedsomme: lig hytte.

11. Nu saa vil jeg dig love og prise,

Dg dig af hiertet din ære bevise, At du mig af din miskundhed og naade Haver i denne nat vogtet fra vaade.

12. Jeg i din' arme saa rolig har sovet, Hvorfor, o JESU, du være højslovet! Du med din' engle mig haver omringet, At ikke satans magt haver gelinget.

13. Hviledag kommer og er alt forhaanden, Brændende, fyrig og munter i aanden Jeg til Guds tempel og boelig vil ile, Dg ikke længer mit legeme hvile.

14. Der vil vi Guds Evangelium høre, JESU os du med din Hellig Aand røre! At vi maa kraften af ordet fornemme, Dg det i hiertet bevare og giemme.

15. Bereed og selv dine Communicanter! Pryd deres hiertes som reene demanter, At dem ej troe eller kjerlighed fattes, At deres hiertes uroe maa erstattes.

16. Hielp at de værdige gæster maa være! Lad dennem trost og husvælsse bære Med sig i hiertet, naar de gaaer tilbage, At dennem synden ej meere skal nage.

17. Siv os troe Lærere, som kand prædike Ordet retskaffen, og hielp at vi skikke Os efter det, som vi horer af dennem, At vi kand komme vel verden igiennem.

18. Lad ikke klætteres vrange lærdomme

me Nogen tid her i din meenighed komme;
 Bogt os for falske propheter, som træder
 Ind i din Kirke med faareffinds klæder.

19. Kron du vor Konge med lykke og
 sejer, Naar han omringes af fiendens
 lejer! Styrk selv hans arme og hielp ham at
 stride, At hans venner maa stødes tilside.

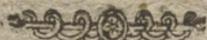
20. Lad ham din engle hær altid omgi-
 ve! Ham og hans Stamme velsignet lad
 blive! Lad hannem længe besidde sin thro-
 ne! Kron ham saa siden med saligheds
 krone.

21. Lad mig og mine dig være befalet!
 Lad sengeliggende blive husvalet! Alle for-
 lattede og venneløse enker, Du og, o HER-
 RE! i naade paatænker.

22. Jorden gjør frugtbar og havet vel-
 signe, At vi land og i velsignelser ligne
 Potiphar, Jacob samt Obed og fleere,
 Hvis huses gods du har vildet formeere.

23. Naar vi da fra dette Babel skal slip-
 pe, Du byder doden vort levnet afslippe,
 Saa da vor' fælde til dig i dit rige, Hvor
 ald bedrøvelses taarer skal vige.

24. Da skal saaledes vor sejerssang lyde:
 Nu vil vi evig hos HERren os fryde; Er
 vi med trængsel og møje indganget, Saa
 har vi ogsaa nu kronen erlangt.

Aften - Suf.

Nu træder alt Sabbaten ud,
 Jeg takker dig, o milde GUD!
 Som mig i Dag har ladet høre
 Dit helligt Evangelium;
 Hvori du mig forsyndet haver,
 Ved Christi Døds og Blives Synd,
 Forladelse for ald min Synd,
 Samt alle andre Naadens Gaver,
 Som ej kand tælles i en Sum.
 Du har mig lovet at indtræde
 Udi dit Riges Røe og Glæde,
 Og der beredt mig Sted og Rum;
 Des skee dig Priis i Evighed,
 For ald Din Gunst mig er beteed,
 Min Siæl er bleven vel fornøyet
 Af Ordets Manna, Himmel-Brod,
 Som Kraft og Hierte-Styrkning giver.
 Sid jeg nu ellers, fromme GUD!
 Dit reene Ord, din Lov og Bud
 I alle Ting lydagtig bliver!
 Paa det jeg udi Liv og Død,
 Kand finde Trost i Siæl og Hierte,
 Og naar mig treffer Dødens Smerte,
 Blæd Stælen da i JESU Skød.

Aften - Sang

Mel. Op Hierte-Suf og Graad vær reede, 2e.
 1. Nu

I.

Nu gaaer Sabbatens dag til ende, Thi
lad os med bodfærdighed Vor synd
for HERREN først bektende, Sorend vi gaaer
til hvilestæd.

2. Mens nattener saa nær for haanden,
Da lad os nu, min kære siæl, Eramen
holde med hinanden, Aarsagen hvorfor
veed du vel.

3. Dersom vi os kun ret besinde, Og
noje estertænke vil, Da skal vi visselig befin-
de, At her vil ej for vel staae til.

4. Vel haver vi sabbaten endet, Men
det vil komme an derpaa, Om den saale-
des er anvendet, At vi for HERREN
kand bestaae.

5. Ach nej desværre! vi maa blegne, Og
strax af banghed stodes om, Hvis HERREN
tager til at regne, Og gaaer med os til ret
og dom.

6. Mon vi annanumet har med glæde
Guds ord, og dennem undervist, Som
paa vankundighedens stræde I blindhed
vanker her og hist.

7. Har vi besøgt de svage lemmer, Og
raft de arme hjælpahaand, Som siden
hielp og trost fornemmer, Men føler sva-
re kaarsens baand.

8. Ach! lad os da for HErrens throne
Med bøn og klynken falde ned, At Han
vor' synder vil forløse For Jesu død og
blodig sved.

9. O Gud! i Jesu navn tilgibe
Hvad jeg i dag har brudt mod dig! Lad i
hans blod udsløttet blive Min synd, og
ynkes over mig.

10. Tak være dig da for den naade Du
haver mig i dag bereed! Du haver frelst
min sjæl fra vaade, Og vrist mig vej til
salighed.

11. Du har os alle aabenbaret Dit naa-
des evangelium, Lad da dit ord, som er for-
klaret, I herttet have sted og rum!

12. Det samme ord lad os huse, Sær-
deles naar vi skal vor aand Ved dødens
sendebud befale Udi din faderlige haand.

13. De som i Dag annammet haver Din
Søns dyrtværdig blod og kød, Lad samme
dine naadegaver Opholde dem til deres
død.

14. O Gud! os vel i nat bevare Fra
alt ondt os tilkomme kland, Fri os fra sa-
tans baand og snare, Ved din almægtig
guddoms haand.

15. Bevar dit ord og dem tillige, Som
os paa vejen viise skal Til naadens og til-
berens

ærens riige, Blandt englers og udvaldes tal.

16. Beskierme Kongen og hans Riger,
At krig og pæst og hastig død Fra vore
landemærker viiger; Bevar os og fra hun-
gers nød!

17. Hvem jeg har glemt, Duej forglem-
me, Belsigne hver udi sin stand! Lad een
og alle hielp fornemme, Barmhiertig
GUD og Frelsermand!

18. Nu det ad aftenstunden lækker, Og
dagens timer løses af, Jeg mig til sengs i
Guds navn pakker, Og tænker paa min
død og grav.

Det andet Morgen: Suf.

Dp mit Hierte, Mund og Tunge!
Dp min Siæl! Guds Lob at sninge,
Dp og pris din Skabermænd!

Som har dig saa vel bevaret,
Dg for Satans List forsvaret,
Sot og Sygdom, Ild og Vand.

Fag da paa din Kirke vare,
Fronne GUD! og Kongen spare,
Sid det gaaer Ham altid vel!

Lad os alle finde Raade!
Hielp os i vor Trang og Vaade!

Frels fra Døt til Liv og Siæl!
Lad

Lad mig denne Dag fuldende
 Til din Prits, og den anvende
 Dig til Ære og Behag!
 Und mig siden at indtræde
 Til Dig, der at see med Glæde
 Evighedens store Dag.

Den anden Morgen-Sang.

Melodie: Rind nu op i JESU Navn, ic.

I.

Baag min siæl af søvnen op! Seer du
 ej hvor solen skyder Sine straaler, og
 frembryder Skinnende paa klippens top;
 Fuglene sin stemme rører, Glem du heller
 ej din pligt For din GUD og Saliggjører,
 Med din ære-sang og digt.

2. Tak din GUD af hiertens grund, Som
 har dig saa vel bevaret, At dig ej er veder-
 faret Noget ondt til denne stund; Siig
 med fryde rost og tunge: Lov skee GUD
 i himmerig! Jeg hans Ære vil udfunge,
 Thi han har bestiermet mig.

3. Da jeg paa mit seje laae, Strax var
 dævelen tilstæde, At opsluge mig i brede
 Nar hans villie og attraae; Men GUD
 sagde: riltg tilbage, Thi forgiæves er din
 syld, Stør dig ej saa stor umage, Du
 har intet for din flid.

4. Tak

4. Tak skee dig almægtig GUD! For din miskundhed og naade, Som du uden maal og maade Har udviist mod mig din brud! Stem min siæl din sang og psalter, Løft din røst paa engle. viis, Træd med lyst for HErrens Alter, Og forkynd din Skabers priis.

5. Men, o GUD! du veed selv best Hvor elendig og afmægtig, Ufuldkommen og seendrægtig Jeg i sig tilfælde est: Jeg af egen magt! des værre! Ej den mindste ting formaaer; Men oplad min mund, o HErre! At den ikke bunden staaer.

6. Naar du løser tungens baand, Da vil jeg din priis kundgiøre, Og din æres lov udføre Udaf hjerter, siæl og aand; Men hvis du ej værket fremmer, Er det intet med min sang? Thi naar du ej harpen stemmer, Har den ingen lyd og klang.

7. Jeg mit legem og min siæl Dig i hænderne befaler, Du min troster og husvaer, Gødeste Immanuel! Lad mig denne dag adlyde Dig og dine himmel-bud; Lad ej satan mig indskyde Sine giftig synde-skud.

8. Frie din Kirke og din hiord Fra tyranners vold og plage, Stød omkuld og driv tilbage Anti-christens løgn og mord!

Dine

Dine Ord og Sacramenter Du og naadelig bevar! Tag dine ords betienter Faderlig i dit forsvær.

9. Kongen og hans Huses Slægt See o Gud! og til i naade! Kongens høye Raad dn raade! Tag og i din varetægt Kongens riger og hans lande! Frels fra hungers tvang og nød! Frels fra ills og floders vande! Giv os brød indtil vor død!

10. Mine venner lige, Samt enhver som mig tilhører, Dg i nogen maade rører, Hav et naadigt øje paa! Lad dem alle hos dig bygge Tryk og rolig, glad og froe Under dine vingers skygge, Giv dem lykke, liv og roe.

11. Hielp de sengeliggende! See til dem som ere svage, Hielp dem deres kors at drage, Lindre deres værk og vee! Naar de raaber, hør dit øre! Naar de sukker, giv paa agt; Naar de kand sig selv ej røre, Giv dem styrke, kraft og magt.

12. De ankættede, som gaaer Daglig med beængstet herte Af Kleinmodighed og sinerte, Dg i kamp med satan staaer, Som dem sigte vil som hvede, Dg forøge deres qual, Jesu! du for dennem bede, Alt ej Troen fejle skal.

13. Heele Enkers saaret brost, Som af sorgs

sorgs og modgangs torden Knuset er og
 ængstet vorden; Vær og de forladtes trost;
 Tænk i naade paa de arme, Som sig in-
 gen tilflugt veed! Over alle dig forbarne,
 Som er udi nød bestæd.

14. Kom og HErre mig ihu, Styr min
 gierning, ord og tanker, At jeg ikke fra dig
 vanke; Thi min svaghed veedst vel du;
 Hielp mig at jeg kand forsage Synd og last
 og al udyd! Hielp at jeg dig kand behage,
 Og erlange himlens fryd.

15. Naar jeg kun behager dig, Verdens
 gunst jeg intet skytter, Den mig heller in-
 tet nytter; Thi hvad kand det gavne mig,
 At hun mig sit ynde giver, Naar jeg ej har
 dig til ven, Verdens Venskab er og bliver
 Fiendskab med himmelen.

16. JESU, du mit liv, min lyst! Du
 min ziv og mit klenode! du min særles gavn
 og gode, Du mit smykke paa mit bryst!
 Du min ære-krans og krone! Du min Kon-
 ge veldigt! Naar skal jeg dog paa din thro-
 ne, Min udvalde! skue dig?

17. Send mig ned din Hellig Hand Fra
 dit høye himmel-sæde, At jeg dig paa jor-
 dens stræde Frygte, troe og elske kand; Og
 at jeg med lovn og banden Ej misbruge
 skal

skal dit navn? Men med lov tak i aanden
 Dienedig til sjælens gavn.

18. Hielp at jeg mig i dit ord Altid glæde
 maa og fryde, Lad mig sjælens føde nyde
 Ved din naade: disk og bord! Gid jeg
 demnem maa adlyde, Som mig foresatte
 er! Ikke fred og venstebryde, Men tee
 mildhed mod eenhver.

19. Hielp at jeg mit legems kar For ald
 kiøds ureenhed svarer, Og i hellighed be-
 varer, At ej vellyst mig indtager Med sin
 listig lokke-drue! Lad mig og min næstes
 sved Heller ej med træk udsue, Men be-
 tee retfærdighed.

20. Lad mig ej med lovn og svig Føre
 næsten i vancære, Lad ej tungen ham besnære,
 Skade og forderve mig; Hielp at jeg
 ej nogen dræber Med bagtal og falske fund;
 Sæt indsegle paa min' læber, Laas for tun-
 ge, tand og mund.

21. Lad mig endda meer derhos Tænke
 paa min næstes bæste, At jeg ingen tid skal
 fæste Avinds-øye paa hans gods; Lad mig
 aldrig finde smerte, Men vel glæde mig der-
 ved! Lad ej satan i mit hierte Skyde no-
 gen gierrighed.

22. Alle grove syndere Du paa rette vej
 omvønde! Lær dem deres synd at kien-
 de!

de! Lad og de retfærdige I det gode fæstet blive, Og enhver vankundig siæl Du din Nands oplysning give, At de dig maa kiende vel.

23. Som jeg nu i Jesu Navn har begyndt paa denne uge, Saa lad mig den ogsaa bruge Til din ære og mit gavn! Og naar jeg skal engang ende Med en sød og salig død Livet, da lad siælen vende JESU til dig i dit skiod.

Det andet Aften-Suf.

Nu da Aftenen er kommen,
 Vil jeg knæle for Brudgommen,
 Og ham takke inderlig,
 At hans klare Forsyns Dje
 Fra hans Himmel-Stoel den høje
 Skinnet har i Dag paa mig.
 Lovet være dig, o Fader!
 Som mig ingen Tid forlader,
 Men beskiermer mig saa vel!
 Tag mig nu i dine Arme
 Denne Nat, og dig forbarne
 Dver mig, Immanuel!
 Har jeg dig opvakt til Brede
 Denne Dag, da vil jeg bede
 Dig om Naade, Fader sød!

Jesu med dit Blod udslætte,
 Syndens Saar og slemme Plette,
 For din Piine og din Død!
 Nu jeg skikker mig til Hvile,
 Da forhindre Satans Piile,
 At de ikke treffe mig;
 Driv det Døde fra min Boelig!
 Lad mig sove tryk og roelig!
 Bær mig siden gladelig.

Den anden Aften-Sang.

Mel. O Guld! efter dig mig forlanger, 2c.
 Eller: Nu hviler Mark og Enge, 2c.

I.

See nu hvor solen træder Til sine ned-
 gangs stæder, Og natten triner frem:
 O Jesu! hos os blive, Og syndens mørk
 fordrive! Besøg vor boelig, huus og hjem.

2. Vor time-glas udrinder, Vor lev-
 nets tid forsvinder, Og farer fra os hen,
 Som dug for solens heede: O Jesu! vær
 tilstæde. Hos os, du rette siæle-ven!

3. Du har mig naadig sparet, mig fra
 alt ont bevaret; Du har mig reddet ud
 Fra satans fange-snare, Fra alskens nød
 og fare, Tak skee dig derfor fromme GUD.

4. Du har mig vel beskyttet, Din hiel-
 pe-haand ej flyttet I mit embedes kald;
 Din

Din' engle, som du sender, Har baaret mig
paa hænder, Samt vogtet mig fra stød
og fald.

5. Skiont satan mig har hadet, Saa
er jeg ubeskadet, Af ham paa liv og siæl;
Sig mangel har armbrækket, Sig lemme-
løst og knekket: Jeg er uskad og lider vel.

6. Hvad skal jeg Frelser kiære! Bevise
dig til ære, For denne din miskund? Jeg
vil din pris frembringe, Din lov skal stedse
klinge, Dg altid være i min mund.

7. O Gud! tænk paa din Kirke, Og
hos dit folk udvirke Det gode ved din Vland!
Bevar vor Arve-Konning! Beskiern' hans
huus og vaaning! Bevar hans land fra
fiende-haand.

8. Beskiernie mig og mine, Fra siæls
og legems pine! Lad alle og eenhver Din
hielp, o Gud! fornemme! Lad satan ej,
den stemme, I denne nat os komme nær.

9. Lad hannem os ej vække, Af søvne,
og ej skrække, Med svegerie og syn; Send
englene tilstræde, Naar søvnen vil tilstræde,
Dg falde paa vor øyenbrenn.

10. Bort huus og hjem bevare Dg vogt
te fra ald fare! Fra hastig floders vand!
Fra sygdom, som besværer, Dg kræfterne
fortærer, Fra tyve-haand og ildebrand.

11. Har jeg end ilde levet I denne dag
og drevet. Det somer dig imod, Saa gaa
dog ej i rette, Men GUD min synd udset-
te Med Sonnens I Esu Christi blod.

12. Kom nu min stael og bukke, Med
hiertens dybe sukke, Dig for Guds ansigt
need, For du til hvile træder, Og paa din
senge klæder. Nedlægger dig til roeltighed.

13. Sov saa i I Esu arme! Og lad ej
syndens harme Dig gjøre meer uroe Dig
I Esus skal bedække, Og dig igten oppæk-
ke I morgen baade glad og froe.

Det tredie Morgen: Suf.

Far vel? du mørke Nat,
I Nu har vi alt i Hænde fat
Den lyse Dag med Glæde;
Stat op da, som en lydig Brud,
O kiære Stael! den store GUD
En Tre-Sang at quæde!
Han har beskyttet mig saa vel
I denne Nat til Liv og Stael
Mod Satans Bold og Brede,
Hvorfor jeg hannem love vil
Med Psalme-Sang og Harpe-Spil,
Og være flux tilrede.
Giv at jeg nu i denne Dag
Mit Levnet efter dit Behag

Saaledes kand forrette,
 At jeg, om du vil fordre mig
 Til Regenskab, kand staae for dig.
 Lad mig og ej forgiette
 Den Arme at bevise godt.
 O! fromme HErre Zebaoth!
 Paa Kirken hav Dit Dje.
 Hor Kongens Bøn, og slaae dem ned,
 Som elsker Riv og hader Fred,
 Bønhor os af det Hoje!
 Jeg derpaa af mit Leye staaer,
 Og til mit Kalds Arbejde gaaer:
 Lad Dine Engle-Skare
 Beskierme og bevogte mig,
 Holdt mig ved Haanden tryggelig,
 Saa er jeg frie fra Fare.

Den tredie Morgen-Sang.

Mel. Hvad hielper Arestas, 2c.

I.

Nu bryder frem den dag, Som skuldes
 under nattens mørke tag; Lov skee
 dig Fader sød! Jeg i din arm og skiod. Har
 tryggeligen sovet, Skiont satan det for-
 trod.

2. Han luret paa min siæl, Og tænkte:
 det skal aldrig gaae dig vel! Men JE-

sus drev ham væk, At han ej med sin træf
Dg listighed fik fange, Mig usle orme-sæk.

3. Guds engle stod hos mig, Da han
til dette verk har agtet sig; De mægtig
stod mig bje, Thi blev jeg skade-frie, For
satans giftig pille, Og for hans tyrannie.

4. Almægtig fromme GUD! Hvorle-
des kand jeg noksom sige ud Den naade og
miskund, Som du saa mangelund, Mod
mig beviset haver, Hver time, tid og stund.

5. Du haver ved dit Bord Min siæl saa
ofte spiset med dit ord, Samt med dit le-
gemes krod, Det sande livets brod! Mig
lædsket af den kilde, Som af din side flod.

6. Hvad legemet angaaer, Da veed jeg
vist det og sit ophold faaer; Du haver fa-
derlig, Og vel ernæret mig, Fra første tid
til denne, Dis ære være dig.

7. Du haver din godhed Udøst paa mig
saa overflodig ned! Du har mig ej forladt,
Men altid om mig sat, Til vægter og for-
svarer, Din' engler dag og nat.

8. Om jeg end vandrede I mørkheds-
dal, hvor jeg ej kunde see, Ja paa den vil-
dest lej, Saa frygter jeg dog ej; Thi du est
hos mig Herre! Og seer mig paa min vej.

9. Nu GUD beskierm og mig I denne
dag fra satans list og svig, Om han end
for

for din brud Sin' pille sender ud, Saa lad mig dog ej skades, Og treffes af hans skud.

10. Skal jeg af sygdoms vee I dag end blive sengeliagende, Saa styrk mig med din Aand, Og hjælp mig med din haand, At drage kaarsens byrde, Og løs mit haarde haand.

11. Min' Venner een og hver Jeg anbefaler dig, o! Fader tier, Hielp dem i Jesu navn! Til fælens evig gavn, Og hielp dem saa i døden, At finde livets havn.

12. Lad Stæle vægterne Ved din Aands kraft og blive styrkede, Paa det de usforfagt Og trostigt kand staae vagt Paa Zions tempel-muure, Mod satans vold og magt.

13. Velsigne Kongens Huus, Dytænd hans hierte med din naades lins, At han befordre kand, Ivores gandske land, Din Kirkes gavn og beste, Og sørge for hver stand.

14. Lad ogsaa Kongens Raad Gaae raad af dig i deres drift og daad; Lad pæst og hunger sive Fra vores land og bye! Lad over os din naade Hver morgen være nye.

15. Vær Enkernes forsvær! Forsørg den fattige, som intet har! Hielp den Nødtidende! Lad een og alle see, At vi dog har en Fader, Som boer i himlene.

16. Hold os saa i din frygt, Lad lysesta-
gen aldrig blive rykt Bort fra din Chri-
stenhed! Den naadelig udbred Hos dem i
mørket vandre: Giv os og lande-fred.

17. Lad mig, min GUD, med flid Er-
indre mig min døds minut og tid, At jeg
berede kand Min siæl, og den i stand Til
himmel-farten sætte, Fra dette trældoms
land.

18. Imidlertid jeg mig Med siæl og le-
geme befaler dig, Dg er i haabet still',
Gjør med mig hvad du vil! Slaer du mig
end til døde, Jeg horer dig dog til.

Det tredie Aften: Suk.

Det bliver Aften, Dagen gaer,
De mørke Timer forestaaer,
Dg Natten til os træder;
Hver Fugle. Tunge tier still,
Hvers trætte Legem hvile vil
Paa deres Sænge-Stæder
Men før jeg giver mig til Roe,
Vil jeg da først i Haab og Troe
Med paa mit Ansigt falde,
Dg takke GUD for daglig Brod,
Om hvilket jeg ham til min Død
Fremdeles vil paakalde.

Men

Men før jeg noget nærvne vil
 Af det mit Legem hører til,
 Vil jeg om Naade bede,
 For hvis jeg Ham har gjort imod,
 Træd, Jesu! træd det under Fod!
 Og stil din Faders Brede.
 Tag Mig og Mine denne Nat
 I dine Naades Arme fat,
 At vi kand sove reelig.
 Lad Tyve-Haand og Ildbrand,
 Og alt for hastig Floders Vand
 Ej komme nær vor Boelig,
 Giv dem din Aands og Naadens Kraft!
 Dem salve med din Himmels Saft,
 Som Ordet skal fremføre!
 Skin over Kongen og hans Huus
 Retfærdighedens Soel og Ljus!
 Bøn ogsaa ned dit Dre
 Til alle, som anraaber dig,
 Og Trost i Troen venter sig!
 Formild den Syges Plage!
 Giv dem en god Taalmodighed!
 Lad samtlig os i Jesu Fred
 Fuldende vore Dage.

Den tredie Aften-Sang.

Mel. Hvo sig fortrøster, &c.

I.

GUD i det høye Ekee lov evindelig!
Som har saa noye I dag berogtet
mig At jeg til denne tid og stund Uden
nogen skade Er baade karst og sund. :;

2. J adu, o H Erre! Est baade mild og
god, Men jeg desverre! Er ond af herte-
rod; Dig H Erre bør retfærdighed, Men
vi maa med blussel Bort ansigt skyde ned. :;

3. Vilde du ille Med mig til dom og
ret, Jeg maa fortvile Dg gaae til grun-
de slet; Min skyld mig over hoved gaaer;
Dg min skyld utallig Den indtil skyen
naaer. :;

4. Men ach! vær naadig! Vær naadig
fromme Gud! Jeg er tvilraadig, Hvor
det vil faide ud: Samvittigheden vtdne
bør, At jeg for min' synder Til døden
skyldig er. :;

5. O Gud! tilregne Mig ej min synde-
skyld! Men mig tilegne Din naade; gunst
og hjælp! Lad hvad jeg dig har brudt imod,
Alt forsonet blive Med Jesu røde blod! :;

6. Jeg staaer nu færdig Til sovested at
gaae, Gier du mig værdig Din engle-
vagt at faae; Lad denem saa bestandse
mig, At ej satans renker I nat faaer yt-
tre sig. :;

7. Lad ham ej vove At røre ved min
 siæl! Und mig at sove I dine arme vel!
 Fra spøgelsjer og phantasi, Og fra slem-
 me drømme Lad mig og være frie.::

8. Ordet lad fremmes! Lad landet staae
 i floer! Lad og ej glemmes Vor Konge her
 i nord! Regier hans hjerter selv, o Gud!
 At han aldrig glemmer Din reene lov og
 bud.::

9. Dig og forbarne O Gud! og tænk
 paa dem Som ere arme, Og haver intet
 hjem! Giv svage lemmer roe og taal! Hjælp
 den at erlange Dg naae sit troes maal!::

10. Tag ogsaa mine I faderlig forsorg!
 Bier' jo dine, Du er vor fæste borg! Vor
 klippe, skygge, skjul og skjold! Hvorfor vi
 og give Os gandske i din vold.::

11. O Jesu kære! Min dyre himmel-
 skat! Kom nu at være Hos mig i denne
 nat; Skjul mig i dine reene saar, At jeg
 dig kand prise Naar jeg igien opstaaer.::

12. Skal mig end ramme I nat den
 viffed, O! da annamme Min siæl, o!
 Jesu sød! Dg for den til dit himmerig,
 Hvor hun skal udfunge Din lov evinde-
 lig.::

Det fjerde Morgen-Suf.

Nu lækker og pakker sig Natten igien,
 Dig HErre skee Vre, som Mørket
 drev hen,
 Min Boelig er troelia bevogtet af dig.
 En Skare tog vare af Engler paa mig.
 Vel spogte og søgte den Helvedes Gast,
 At gribe og knibe og binde mig fast;
 Men reven er bleven af Frelserens Haand
 Hans spundet og tvundet Besnærelses
 Baand.

Tak Christe! du viste at drive fra mig.
 Den Drage tilbage, som tænkte mig Svig,
 Jeg finder, befinder den Naade hver Stund,
 Des være dig Vre af Hierte og Mund!
 Mig spare, bevare fremdeles endnu
 I Naade fra Vaade, og kom mig ihu:
 Lad stige og vige fra Kirken hen ud
 Hver Riætter, som sætter sig op mod din
 Brud

Hav nye Dit Dje paa Kongen ogsaa,
 Hans Sæde i Blæde lad stedse bestaae!
 En Krone og Throne du hiffet os giv!
 Naar endes og vendes det timelig Liv,
 Lad Siælen fra Dvælen, fra Jammer og
 Nød.

Ledsages og tages i Abrahams Skiod.

Den fjerde Morgen-Sang.

Melodie. Eja mit Hierte inderlig, ic.

I.

Belkommen dejlige klare dag Af øster,
Som os til hiertes og sindes behag
Forløfter; Belkommen soel Paa himlens
poel, Du bilder af Guds ære-stoel,
Det trøster.

2. Der vaagede over mig i nat Guds
øje Af engle-skare var ombesat Mit leje,
D! lov skee Gud! Som hialp sin brud Fra
dævelens baand og pille-skud, Fra nøje.

3. Jeg tid fra anden Guds trofasthed
Fornemmer; Thi falder jeg paa mit ansigt
ned Og stemmer En ære-sang Med fry-
de-klang For hannem, thi han mig ingen
gang Forglemmer.

4. Det var og skammeligt om jeg sligt
Forsømte, Og ej Guds tierlighed efter
pligt Berømte; Om jeg min synd Og
ondskabs dynd Af hiertet ej gandske og med
synd Udtømte.

5. For jeg da tager mig noget til At
gtore, Jeg dig din ære, o Christe! vil Ud-
fore: Prits være dig Saa naade-riig! Dig
æren skal uafsladelig Tilhøre.

6. Siv mig nu Fader din Hellig Aand
Og

Dg naade, At mine fødder jeg styre kand
og raade Paa fredens vej, Paa det jeg ej
Skal føre mig blandt de ondes rej I vaade.

7. Hvad jeg tiltager mig i mit kald Det
fremme, Og om mig haver udsat til fald
Den stemme Og suule aand Sin' snære-
baand, Da, Herre! lad mig din hielp-
haand Fornemme.

8. Lad mine venner din hielp ogsaa Er-
fare, Mod alt hvad dennem kand komme
paa Forsvare; Belsigne dem Med huus
og hjem! For forrig og megen modgangs
klem Dem spare.

9. Hielp os at blive ved dine ord De sun-
de! Opvæk mod klatteres lovn og mord De
munde, Som taler med Sandfærdighed,
Stød diavelens falske lærdom ned Til
grunde.

10. Hav ogsaa naadig i dit opstun Vor
Koning! Sæt dine engle om hans pau-
lun Og vaaning! Bey ham, o Gud! Til
dine bud, At sørge for Kirken selv din brud
Og dronning.

11. Glem ingen her i din Meentighed I
norden! Retvished og fred lad tige ned Paa
jorden! Belsigne land! Belsigne vand! Bel-
signe eenhver udi sin stand Og orden!

12. Hielp mig, jeg maatte til døden see
Min'

Min' dage, Om mueligt er, uden armod,
 vee og klage; Lad mig i fred Og vel bereed
 Hentare, naar jeg herfra afskeed Skalt tage.

Det fjerde Aften-Suf.

Nu viger og sniger sig Dagen alt bort,
 Det helder og qvalder, og Lusten er
 fort;

Jeg priser, beviser min skyldige Pligt
 For HERRen med Eren, med Sang og
 med Digt.

Han haver sin' Gaver uddeelt saa vel,
 Mig ladet ufsadet til Legem og Siæl;
 Mig sparet, bevaret og Straffen afvendt,
 Ejslaget, ejplaget, som ofte fortient.

Men HERRe! desværre! jea finder hos mig
 Med Smerte, et Herte besmittet for Dig;
 Medfaldet, paakalder dig derfor om Trost;
 Din Raade lad raade min forrig og Brøst!
 Dit Rige tillige lad komme paa Jord!

Forklare, bevare Dit hellige Ord!
 Med Hæder tilstæder Du Kongen og med
 Dpthonet og kronet at sidde i Fred.

Lad mine fra Pine befries ogsaa!
 De Svage sin Plage forlindret lad faae!
 Beskygge og trygge Din' Binger i Nat!
 Ræk Haanden, at Fanden os ikke faaer fat.

Den fjerde Aften-Sang.

Melodie. Jeg vil din Priis udsjunge, ic.

I.

Nunatten til os hælder, Og dagen svinder bort, Os mørket overvælder, Og luften bliver sort: Heraf kand du og see Min siæl, hvor tiden løber, Ustudigheden røber I alt det jordiske.

2. O verden! hvad din ære Er falst og svigefuld, Din ære. krank at bære Er idel stov og muld; Din lyst og herlighed faer bort paa orne-vinger, Og sig i vejret svinger, For nogen deraf veed.

3. Vi nylig kunde skue Paa himlens firmament, Den klare solens lue, Nu haver det sig vendt, Saa skal det aar for aar Med alting ende tage; Saa skiftes tid og dage, Til verden slet forgaaer.

4. Nu siæl, hvad vil du sige? Vi seer hver dag og tid, At meer og meer Guds rige Sig nærmer til os hid; Det er os best vi teer Omvendelsen og lever, Som boed og bedring kræver, For doms affigter skeer.

5. Det træ, som intet duer, For øren springe maa, Bær qvisten vilde duer, Hvortil skal træet staae? Det skal med green og top Paa ilden plat opbrændes, En synder

synder skal og sendes Til døds med siæl
og krop!

6. Nu Jesu, jeg mig vender Af hjer-
tet til dig om! Mens du mig naade sender,
Dg gir mig tid og rom; Jeg vil nu falde
ned For dig i støv og aske, Dg ej af hof-
mod braste, Som hidindtil er skeed.

7. Jeg heller ej begiver Mit legeme til
roe; For jeg din ven forbliver, Dg med en
stadig troe Saaer faldet dig i favn; Jeg vil
og ej forglemme Din ære at forfremme,
Saa glemmes ej mit gavn.

8. Tak for du mig har skabet! Tak for
du frelste mig, Den tid jeg var fortabet I
satans vold fra dig! Tak for du har mig
giort Til arving din i daaben, Dg gjort
mig vejen aaben Til himmeriges port.

9. Tak for du har foræret Min siæl dit
blod og kiød; Tak for du har bestieret
Mig daglig leve-brød! Tak for du haver
mig I nodens tid forsvaret! Tak for du
har bevaret Mig stedse faderlig.

10. Du har mig og bestiermet I dag
tilliv og siæl; Mod satans pæl, som sver-
met, Er jeg bevaret vel; Jeg er undkom-
men let; Mig intet ondt har trænget, Jeg
er og ej befænget Med sot paa legemet.

11. Men jeg for ald den naade, Som

du beteer mod mig Saa stor og overmaa-
de, Er utaknemmelig; O! skamme mig
jeg maa, At jeg de naades gaver Du mig
forundet haver, Saa lidet skionner paa.

12. Jeg haver handlet ilde, End og i
denne dag, Om jeg det tie vilde, Blev
det mig til et nag; Nej, jeg vil aabne fort
Min lønlig sorg og jammer, Og med min
bede-hammer Slaae paa din naade-port.

13. O GULD! forbind min sinerte Og
heel min knuset aand! Trost mit bedrovet
hierte! Løs mine synders baand! Lad sa-
tan ej i nat Med synder mig forfærde, Din'
engler, som et gierde, Om mig lad være
sat.

14. Lad og dem mig tilhører Din hielp
og bistand faae, At satan, den forfører,
Skal ikke vove paa At bringe dem i fald,
Med sine helved-snarer; Gjør at de stedse
varer Paa deres embeds-kald.

15. Hielp dem som skal forkynde Dit
Evangelium, Lad dennem ej begynde At
føre vrang lærdom! Lad Ordet læres ret
Og reent i vore dage! Lad ej din lyststage
Borttages fra os slet!

16. Bestraale Landets Fader! Retfær-
dighedens Soel! Da dem, som hannem
hader; Gjør til hans fode-stoel. Bestier-
me

me vel ogsaa, Du alle kongers Konning!
 Vor naadigst' Arve-Dronning, Dg hvis
 dem rorer paa.

17. Lad pæst og hunger's plage Fra vo-
 re grændser fne; Skif fred i vore dage, Lad
 ikke høres rye Af krig, af sværd og død!
 Lad os hooe tryk i landet, Skaf fisken frent
 i vandet, Lad jorden bære brød.

18. Indfind dig hos de svage, Somlig-
 ger senge-fast, Formindste deres plage,
 Da giv dem roe og rast! Paalæg dem ej,
 o Gud! For tungt et kors at bære; Lad
 alting til din ære Med dennem føres ud.

19. Trøst de bedrøvet Enker, Som er'
 i eenlig stand, Dg hierte-sorgen trænker,
 Ach! vær du deres mand! Du samler taa-
 rene Saa naadig i din flaske, Forandrer
 deres aske Igen til pyrdelse.

20. Antag dig og tillige Den faderløse
 flok! Du vilt os aldrig svige, Det er os
 glæde nok; Vi derfor troer paa dig! Nu
 du ald naadens Fader, Som ingen siæl
 forlader, Forlad ej heller mig.

21. Lad mig i mine dage Ej have trang
 for brød, Siv mig foruden klage Mit op-
 hold til min død; Dg naar min siæl og
 aand Af legemet skal fare! Da vil du den
 bevare I din almægtig haand.

Det femte Morgen-Suf.

Reis dig, min kiære Siæl! og see hvor
Solen

Fremtræder med sin Glands mod Norder-
Polen;

Stat op og lov din Guld og Skaber kiære,
Som denne nat din Skjold har vildet være
Du haver sovet i hans Arme roelig,
Hans Engle dig opvartet har saa troelig.

Tak skee dig, o! min søde Himmel Fader!
Du har forsvaret mig mod dem mig hader,
Jeg meener Diævelen og hans Drabanter,
Som er om mig paa mange tusind Kanter.
Min siæl lov HErren, og forkynd hans

Vre,

Skjnd dig hans Dffer hannem at frem-
bære,

Nedkast dig for Hans Naade-Stoel og
Throne,

Stem op for ham din Sang med Frydens
Tone,

Guld send mig nu i Dag din Engle-Skare,
Lad dem paa mine Beje mig bevare.

Bevar dit Ord! giv Kongen Fred og Glæde,
Dg send ham Hielp ned af dit Himmel-Sæde!
Beskiern enhver af os fra alskens Plage!
Ryk os ej bort saa midt i vore Dage!

Glv

Bliv os en salig Stund naar vi skal vandre,
 Og vores dødelige Stand forandre.
 Tag os til dig i Herrens Fryde-Rige,
 Naar Sælen ud af Legemet skal vige.

Den femte Morgen-Sang.

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Aand! 2c.

I.

Løft øjne op, see solens glands, Du søv-
 nigt krop, som uden sands Laae hen i
 nat, som uden liv; Op! op! og Gud sin
 ære giv.

2. Som har beskiermet dig i nat, At
 satan ikke fik dig fat, Dig skader intet no-
 gensteds, Vær derfor glad og vel tilfreds.

3. Tak for din ombuø, Fader kjær! Som
 du saa jevnlig for mig bær; Tak for du spa-
 rer tugtens rits, Og glemmer ikke Faders
 blis.

4. Du skyder ikke pilsen ud Hver gang
 du meeder, fromme GUD! Du straffer
 ikke, som forskyldt; Da synde-maaden
 snart var fylt.

5. Saa stor og viid som himlen er, Er
 din miskundhed mod eenhver, Som ret af
 hiertet frygter dig; Thi du est naade-rund
 og riig.

6. Min siæl lov derfor Herren, som

Er dig saa naadig, mild og from! Han
giver gierne til din gjæld, Og tager bort
din synds uheld.

7. Dit liv han frelser mangesed, Og
kroner dig med miskundhed; Han glæder
dig, og gør dig ung, Som ornen der er
ælde-tung.

8. Giv nu, o Gud! at jeg i dag For-
rette kand til dit behag Mit kald, som du
mig har betroet; Fra fald og gliden vaer
min fod.

9. Lad tungen ikke tale svig, Lad hier-
tet aldrig smitte sig Med nogen uretsfærdig-
hed, Tryk satan i afgrunden ned.

10. Med Lærerne holdt haand i haand,
Og styrk dem med din naades Aand, Til
at prædike klart og got Dit ord, til satans
harm og spot.

11. Lad Kongens hierte glæde sig! For-
dærve dem som far med svig! Hvad Han
begynder og slaer paa Lad lykkes vel og
fremgang faae.

12. Lad Land og Riger staae i floer!
Bævis dig herlig, HERRE stoer! Vyd
naade, lykke, held og fred At herste i din
meentighed.

13. Forlindre alles syges vee! Husvalse
de

de Bedrøvede! Lad Enkerne og finde trost
I deres sukke-knuset bryst!

14. Lær og eenhver ugudelig Sig ret
at vende om til dig! Fordertv vanvittighe-
dens mørk! Retviise stæle kraftig stærk.

15. Kort sagt: lad alle mennesker Dig
Guld fornemme hvor de er! Hvem jeg kand
have her forgiæet Duej i glemme-bogen sæt.

16. Jeg da mit legem og min aand Be-
faler i din Guddoms haand, Dig takkende
for en god nat! Tar derpaa mit arbejde fat.

Det femte Aften: Suf.

Nu Dagens klare Lys og Skin gaaer
under,

Den fæle Nattes Mørk. igien tilstunder:
Tak være Guld! som haver mig bevaret,
At mig er ingen Skade vederfaret.

Jeg kand jo, Guld skee lov! med Fred og
Glæde,

Med Røe og Helbred til mit Leje træde.

Du haver og velsignet mit Arbejde,
Fra hastig Død, fra Hunger, Krig og
Fejde

Har du os naadelig og vel bestiermet!

Kort sagt: sig intet ondt til os har nær-
met.

Forlad mig nu, af din Miskund og Naade,
 Hvad jeg i dag har brudt i mange Naade!
 Lad dine Engler hos mig boe og vaage,
 Mens mig omgiver Nattens mørke Taage!
 Belskæmme alle dem som Ordet hader!
 Belsigne vores fromme Landsens Fader!
 Lad mig og mine, samt eenhver fornemme
 Din Hjelpe-Haand i Modgangs haarde
 Klemme!
 Annam min siæl til dig i Fred og Glæde,
 Naar jeg ved Døden skal i Graven træde.

Den femte Aften: Sang.

Melodie. Fra Verden, far vel! ic.

Nu tegner sig til Paa mørket, at nat-
 ten indfinde sig vil; Velkommen da
 søde husvælses stund, Min' syne nu læn-
 g s' fast efter en blund, Mit legeme stunder
 med mange attraae Sin hvile at faae, Sin
 hvile at faae.

2. At legge sig ned Er een og hvers øye-
 sigt, tanker og meed. De trettede lemmer,
 som haver i dag Arbejdet og trættet, vil
 slaae sig thi mag, Dg samle sig kræfter ved
 søvnen igien, Nu dagen gaaer hen. ;.

3. Ald ære og pris Skal være dig Fa-
 der, almægtig og pris, Som haver os alle
 be-

beskiermet saa vel I dag fra ulykke til legem og siæl! Du haver os sparet fra angst og nød, Fra fare og stød :;

4. Du haver og mig Bevaret fra diævelens falskhed og svig; Du har mit arbejde velsignet ogsaa, Slet ingen ulykke er kommen mig paa; Du har mig opholdet med flæder og brød, Naar andre leed nød. :;

5. Derfor jeg mig Med lov og taksigelse skynder til dig, Og beder ydmygelig derhos at du Mig end til det beste vil komme ihu, Og slette min synd og misgærtninger ud, Du naadige GUD! :;

6. Bliv hos mig i nat, Nu mørket mig haver aldeles omsat, Tilstige indfinder sig mørkhedens magt, Som mig at omkomme har altid i agt; De agter mig vist nok at faae en ufær, Bliv du ikke nær. :;

7. Lad dennem ej naae Sin fremgang og villie, du mager det saa; Gjør dennem til skamme med ald deres kunst, Og lad deres listighed blive omsonst. Fra ilds og vands vaade, og anden uroe Bevogte mit boe. :;

8. Lad Ordet og faae Sin fremgang i verden, at Kirken maa staae For kietter, tyranner og voldsmeend i fred! Lad ingen og røre din Salvede ved! Fra krüg blod,

styrkning, fra fienders magt Du tar os i
agt. ∴

9. Lad mine med mig I denne nat væ-
re beskyermet af dig! Befal dine engle at
lenre sig om Mit huus og min boelig, mit
hvilesteds rum, Alt jeg ikke skades af dicæve-
lens trop Paa siæl eller krop. ∴

10. Jeg beder og du Vil dine Korsdra-
gere komme ihu; Leg dennem dog forset ej
haardere paa, End selv du, o Herre! seer
de Land udstaae! Men glem ingenlunde det
siælen tilhør! Hvad andet du gjør. ∴

11. Stil Enfernes graad! Aftør deres
Kinder af taarer gjort vaad! Forbarme dig
over hvert faderløs Barn! Frie dennem
fra verdens og dicævelens garn! opføg de
fortabte vildfarende faar, Som adspredde
gaaer ∴

12. Nu agter jeg paa Mit legems for-
friskning ved søvnen at faae, Mit lys og
min lampe jeg slukke vil ud, Lys over mig
himmielste Fader og Gud! Opvæk og med
glæde min syndige krop Naar dagen
gaaer op. ∴

Det siette Morgen = Suk.

Gud skee GUD Fader, som i Nat
Har mig saa vel bevaret,

At Satan ikke fik mig fat,
 Endskjønt han ikke sparede
 Sin Omhu, Møye, Slid og Kunst;
 Men see han kom for ilde:
 Hans Brag og Brolen blev til Dunst,
 Det gik ej som han vilde;
 Thi der han kom med sit Partie,
 At bringe mig i Fare,
 Bar Jesus kommen at befrie
 Mig fra hans Fange-Snare.
 Jeg baade tryg og roelig sov
 I hans velsignet Arme,
 Des være hannem evig Lov!
 Som lod sig saa forbarme.
 I Dag, o Gud! tag Haand i Haand
 Med mig i mit Embede,
 Og lad din gode Hellig Aand
 Paa Sandheds Vej mig leede!
 Lad dine Engle følge mig
 Paa alle mine Veje,
 Og mig bestiarne vældelig
 Med alt hvis jeg mon eje.
 Gior vel mod Zion, fromme Gud!
 Blød Kongens Siæl og Hierte!
 Slet syndens fule Plætter ud,
 Og lindre Siælens Smerte!
 Giv mig og mine Leve-Brod
 Til sidste Levnets-Dage!

Slut naadig med en salig Død
 Ald Møye, Suk og Klage.

Den siette Morgen: Sang.

Mel. Himlen er mit rette Land, &c.

I.

Dy min siæl, og see hvor blid Dagens
 dit Nærmer sig nu til os hid; See
 hvor morgenen fremtriner! See kun paa
 Himten blaae, Hvor solen skinner.

2. Dy med lov, o Christi brud! Og bryd
 ud For din Brudgom og din Guld! Med
 tilbørlig tak og ære, Som din skjold, Muur
 og vold Har villet være.

3. Jeg mig lagde ned til roe I den troe,
 Guld hos mig at skulde boe; Som jeg troe-
 de det og skeede: Min Brudgom, I Esus
 kom, Og var tilstæde.

4. Han fra satans vold og svig Haver
 mig Denne nat saa faderlig Ved sin engle-
 flok bevaret; O! hvor vel Har min siæl
 Hans Hielp erfaret.

5. Guld mig end fremdeles svar, Og
 bevar, At mig intet ondt tilslaaer! Lad mig
 ej i satans snare Villes ind, Styr mit
 sind, Og tag mig vare.

6. Hielp mig, fromme Frelsermand!
 At jeg kand I mit embed, kald og stand,
 Altid

Altid tiene dig opriatig, At jeg saa Van-
dre maa Min vej forfigtig.

7. Til din Zion og din brud See, o Gud!
Naadens flod lad gndes ud Paa vor naa-
dig Landsens Fader! Giv Ham fred, Ro-
lighed For dem Ham hader.

8. Land og riger du bevar! Og forsvær
Hvad du giver og vi har! Lad jeg fienden
skade giøre! Sønderbryd Deres spyd,
Som krig vil føre.

9. Glem ej Hospitalerne! Tænk paa de,
Som er i bedrøvelse! Læt den syges tun-
ge byrde! Hør hans raab, At mishaab
Hamej skal myrde.

10. Gud velsigne land og vand! Holdt
din haand Over os, og lad din aand Ju-
genlunde fra os vtge! Vend dem om Alle,
som Sig vil hensnitte.

11. Nu bønhør os, Fader vor, Du som
boer I det høje himmel • choor; Du est jo
vor Fader tiære! Ven din Son Gjør vor
bøn Som vi beglære!

12. Helligt worde her dit navn! Os til
gavn, Lad os finde himlens havn! Lad ej
Ordet fra os rykkes, Men saa suukt Bæ-
re frugt, Og hos os lykkes.

13. Lad dit Rige komme til, Satans
spil Du til intet giøre vil! Lad din Kirke
saa

faa florere hos os her, At hun der kand triumphere.

14. Stee din villte, lad os ej Sige nej Til at vandre korsens vej, Siv got taal, naar du tilskikker Korsens maal, At den skaal Vi villig drikker.

15. Siv os ogsaa daglig brod Til vor død, At vi ej skal lide nød! Und os at vi og med glæde, Roe og fred, Nøysomhed, Bort brod maa æde.

16. Son vor syud, o Fader mild! Og giv til, Som vi vor modstander vil! Os din kiærlighed indtage, At vi kand Naadens Aand I hiertet smage.

17. Lad os ej i Fristelsen Falde hen, Hielp at vi mod dævelen Fører troens stærke skolde, At vi maa Sejer faae, Og pritts beholde.

18. Fra alt ondt, Immanuel! Frels os vel, Paa gods, ære, liv og siæl! Hielp os i vor døds minute, Naar vi skal Bores tal Af dage slutte.

19. Amen! Amen! visselig Gives mig Dette og eenhver for sig! Siv Gud at vi allesammen Bede saa, Vi opnaae Bort ønske, Amen!

Det siette Aften = Suk.

Nu trænger Mørket til os ind,
 Og Natten er for Haanden:
 Jeg takker GUD i Siel og Sind,
 Og frydefuld i Landen,
 Mit Aften-Offer bære vil,
 Nu frem for Herrens Alter,
 Jeg komme vil med Harpe Spil,
 Med Takke-Sang og Psalter.
 O GUD! dig evig Ære skee
 For al den Gunst og Naade,
 Som Du har mod os Syndere
 Bevist i mange Naade!
 Forlad min Synd, milde GUD!
 For JESU Saar og Smerte,
 Slet mig af Livsens Bog ej ud,
 Trost mit bedrøvet Hjerter!
 Lad Ordet læres rent og got,
 Og Kætterier afvende!
 Gior Kongens Ftender til Spot,
 Og slaae dem over ende.
 Fra Synds og fra Uhykes Fald,
 Fra Corrig, Skam og Skade,
 Bevar hver Christen i sit Kald,
 Og frels fra dem os hade.
 Lad Satan ej tilskynde mig
 Fra dine Bud at vige;

Naar

Naar døden vil indfinde sig,
Tag Sjælen til dit Rige.

Den sierte Aften-Sang.

Melodie. Jeg aarle vil istemme, ic.

1.

Til nedgang solen træder, Og mørket
falder paa, Med sorte natte-flæder
Bedekkes hver en vræae; Hveret legem sø-
ger hvile, Det gøres nu behov: Op da
min sjæl at tile Til Herren med din lov.

2. Tak hannem for sin naade, At han
saa faderlig I denne dag fra vaade Be-
skiermet haver dig; Hans naade-strømme
flyder Hver morgen i din skaal, Som
han paa dig udgyder I fulde himmel-
maal.

3. Du ingen nød og plage Geraadet har
udt; Sor, sygdom, sorg og klage Dig lø-
bet har forbie; Ej satan i sin snare Dig
haver taget fat, Beed Gud dig og bevare
Fremdeles denne nat.

4. Medtaast dig for hans throne, Og
hannem ydmyg beed, At han din synd
vil sone Med JESU blodig sveed! Beed
han ej vilde tænke Paa synds fortienne
straf! Beed han din synd vil sænke I naa-
dens bundløs hav.

5. O Gud! giv til af naade, Hvad jeg
mod dig i dag Har brudt i mange maade,
Mig selv til hierte-nag! Ud! let min' synder
blodig', Og sig til mig i nat: Mit barn!
væer kun frimodig, Din synd er dig forladt.

6. Jeg skikker mig til hvile, Og søger
rolighed, Gud hindre satans pille, hans
list og skalks-sned, Paa det jeg i min boe-
lig, Indsluttet af din arm, Kan sove
tryg og roelig For diævelens allarm.

7. Lad dine engle kiære, O søde stæse-
skat! Ej fra mit leje være I denne mørke
nat. Gud os i naade spare For krig og
hastig død! Vort huus og hiem bevare Fra
vands og ildens nød.

8. Bevar min slægt og venner, Og de
mig rører paa Bevar og Ordets Diener,
Dit Ord lad fremgang faae! Du store lys-
sens Fader, Lys over Kirken fred! Styrk
alle dem som hader Din arme Christenhed.

9. O Gud! giv Kongen sejer Mod
fiendens vold og magt! Velsigne hvits han
ejer, Og hav ham i god agt! Ophev hans
stool og throne! Giv og i mange aar Han
bære maa sin Krone, Til han en evig
faaer.

10. Trost hvert bedrøvet hierte, Som
er i sorg bested! Formild den syges smerte,

Giv dem taalmodighed! Paa Enfers saar
 Læg plaster! Forlad dem synderne, Som
 sit for dig nedkaster Med graad og grem-
 melse.

11. Gæt dem ogej tilside, Som for dit
 rene ord Forfølgelse maa lide, Styr sa-
 tans grumme mord! Stat alle christne
 skæle Til side ende bide; Gior og de fangue
 trække fra deres trældom fri.

12. Nu mine øyen-laage Til sammen
 lukker sig, Lad dine engle vaage I denne
 nat hos mig: Und mig i fred at sove, At
 jeg i morgen fand Dig for din naade love,
 Trofaste Skabermand.

Den syvende Morgen: Suf.

Min Siæl! fald paa dit Ansigt ned!
 Min Prins Herrens store Miskundhed,
 Lov hannem gierne for sin Naade,
 Som bundløs er og uden Naade;
 Din Seng og Boelig var i Nat
 Af Engle-Vægtene besat;
 Du bleven er saa vel beskiermet,
 At Satans Magt, som om dig svermet,
 Da agtet at forderve dig,
 Maatt' fra dit Leye pakke sig;
 Thi Jesus dem til Skamme gjorde,
 Saa de dig ikke vore trode.

D milde

D milde GUD! jeg beder dig,
 At du fremdeles vilde mig
 I denne Dag endnu bevare
 Fra Satans List og falske Snare.
 Glem ej min' Venner og min Slægt
 Men tag dem i din Baretægt.
 Lad endelig din Lærdom fremmes,
 Og Kirkens Fiender besklemmes.
 Lad Kongen stode paa sin Stool,
 Og seent nedgaae hans Lere Troel.
 Bevar og Jordens Frugt og Grode,
 Giv os nødtørftig Brød og Fode.
 Hielp os udi en salig Tid
 At ende vores Levnets Strid;
 Lad os vor Staal og Mand da sende
 Dig GUD og Skabere i Hænde.

Den syvende Morgen-Sang.

Mel. Af Høgheden oprunden er, &c.

1.

Nu staaer jeg op med tak og lov, For
 jeg i Nat saa roelig sov I Jesu skød
 og arme; Skiont satan fnyser og var vred,
 Laae jeg dog sikker og i fred, Da han som
 mest mon larime; O staal! Hvor vel er du
 svaret, Og bevaret For hans saare; I et
 ald harm, fortræd og fare.

2. Den overvættes kjerlighed GUD har

D ?

he,

bevist saa mangsleed Mod dig, er uden maade; D! glem dog ey at takke GUD, At han mod dig, en syndig brud, Erteer saa stor en naade! Han dig Aldrig Dog foroder, Eller doder, Stient du ilde Rand hans naade tit forspilde.

3. O GUD skee evig lov og tak! Som har det stemme helved: pak I nat fra mig bortdrevet; Din engle-skare stod mig ble, Saa jeg af satans tyrantie Er ubeskadet blevet; Være Være Dig o Fader! Som ej lader Mig geraade I sliq farlighed og vaade.

4. Hielp mig nu, hierte fromme GUD! At jeg mig efter dine bud I Dag saaledes retter, At jeg i min samvittighed Rand have taal og siæle-fred For syndens onde pletter; Lad mig Hos dig Altid blive, Som kand give Liv og naade, Mig til evig gavn og baade.

5. Hvad jeg i Dag forette skal, O GUD i høje-himmel sal, Lad komme dig til ære! Hielp at jeg frygte maa dit navn, Saa veed jeg mit og næstens gavn Skal ubehindret være; Dit ord Paa jord Du forfremme, Og beskiemme Dem som hader Kirken, og dens Foster-Fader.

6. Lad Kongen og hans høje Raad I deres

deres anslag, drift og daad Dit øyes raad
fornemme. Giv os i disse lande fred! Giv
alle dem taalmodighed, Som er i kaar-
sens klemme! Giv troe, Giv roe Dem som
nages, Engstes, plages, Dgejhvile Fin-
de land for satans pils.

7. Lad jorden give frugt af sig! Lad ha-
vet give rigelig Udaf sit forraads-kammer
Forleen os af din godhed rund At vi det
alt med hierte, mund, Taknemmelig an-
nammer; Giv saa, Vi maa Glad i aan-
den, Række haanden Til de arme, Og os
over dem for barme.

8. Nu som vi da den sidste dag, Alt ef-
ter Herrens velbehag, Af ugen har ople-
vet: Saa gid vi den fuldende maae Saa-
ledes, at vi land bestaae, Naar regnskab
blir krævet; O Gud! Slut ud Satans
tynder, Hvoraf synder Rand optændes,
At os intet ont tilsendes.

Det syvende Aften-Suf.

Den sidste Dag af Ugen gaaer,
Og Hvile-Dagen forestaaer:
Mit Vandre-Toy jeg af mig kaster,
Og til mit Hvile-Sted hen haster;
Men see! førend jeg slummer hen,
Bil jeg dig, søde Sicale-Ben!

Min Frelser og min Brudgom kiære!
 Med Women og med Lovsang ære.
 Tak søde GUD, Immanuel!
 Som seer mit Legem og min Siæl
 Til gode med dit Forsyns Dye,
 Samt vogter mig saa vel og nøye.
 Hvad jeg nu lidet eller stort,
 O fromme GUD! mod dig har gjort,
 Det vilde du dog plad forgiætte,
 Og af din Minde-Bog udslette.
 Giv Lærerne din Hellig Aand,
 Holdt over dem din Naades Haand!
 Giv Kongen Lykke, Fred og Hæder,
 Velsign' hans Huus, hans Land og Stæ-
 der! Sæt om vor Seng din Engle-Vagt,
 At Satan ej med os faaer Magt.
 Bryd sonder Dødens Morder-Piile,
 Lad os i dig faae Roe og Hvile.

Den syvende Aften: Sang.

Mel. Lyksalig Dag, som nu ic.

I.

Nu det i Jesu Navn ad aften lakker,
 Det klare lys og dag fra os aftakker,
 Den mørke nat indfinder sig iglen; Den
 soel, som kristal blank om dagen alimrer,
 Meddalet er, og stjerne lyset vrimler Paa
 himmelen.

2. D

2. O Gud! dit navn vær' evig evig pris-
set, For alt det gode du har mig bevist
I denne dag saa mange mange fold; Og
skulde jeg din lov og tak forglette, Da
maatte man jo kalde mig med rette Et af-
grunds trolf.

3. Du har i denne nær forgaagne uge
Dit straffes riis til mig ej vildet bruge, Saa
otte som jeg haver det forskyldt; Skiont
jeg, desværre! har misbrungt din naade,
Saa haver du din bredes kalk og maa-
de Dog ej opfyldt.

4. Af hastig feber er jeg uangrebet, Af
sult og hunger er jeg ikke knebet; Jeg er
opholdet vel og rigelig Til siæl og legem
med nedtorftig føde; Ej morder-haand
har slaaet mig til døde, O lov skeed dig!

5. Min kiere siæl; for vi vil hvile træ-
der, Og os afferer vores vandre-flæder,
Vil vi os først i stilhed sætte ned, Vort
liv og levnet vor at overveje; Saa kand vi
siden hvile paa vort seje Troe og fred.

6. Har vi vel holdt det løfte som vi lo-
vet Den første dag i naen, da vort hoved
Og anstaaet ned paa Guds fodskammel laae;
Har vi fra den tid saa vort liv indrettet,
At vi nu ej ureen og synde-pletet For
Gud kand staae?

7. Har vi vel frygtet hannem, som vi
 Skulde, Mon vi og haver elsket ham tilful-
 de, Mon vi til ham har sat tillid og troe?
 Har vi vel prøist og lovet ham i Anden,
 Og holdt vor tunge reen for løgn og ban-
 den, Til sindets roe?

8. Har vi i ordet glædet os og trostet,
 Mon Herren haver frugt af sæden høstet,
 Som han i vore hjerter har nedsaad?
 Har vi dem underdanig vildet være, Som
 har at byde, har vi gjort dem ære Med
 ord og daad?

9. Er vi vel frte for fiendskab og vrede,
 Har vi forvaret kærlighedens hede, Har
 vi vel elsket næsten uden had? Om vi saa
 kydst tugtig haver levet, Som vi i Lo-
 ven for os finder skrevet? Her spørges ad.

10. Har vi retfærdig været mod vor næ-
 ste, Mon vi vel fordret har hans gavn og
 bæste, Har vi beskiermet og forsvaret ham?
 Har vi meent alting vel med ham af hjer-
 tet, Og ej hans ære, navn og rygte svartet
 Med løgn og skam?

11. Har vi i alting saa fornøyet været,
 Alt vi har ej den mindste ting begieret Af
 vores næstes gods og ejendom? Er synden
 nu i vor natur saa dødet, Den har ej meer
 forbudne lyster fødet? Siæl tænkt dig om.

12. Du

12. Du vi nu for Guds domstoel skulle møde, Mon Gud os finde uden skyld og brede? Er vi forsikkrede paa himmelen; Nej, Loven siger at vi er dedskyldig, Samvittigheden gøres om og hyldig, Hvor skal vi hen?

13. Vi vil os hen til Jesu kors begtve, Der ville vi med Gud forsonet blive For-medelst Jesu dyrebare blod; Der ville vi vor synde - saar afsvætte, Som Naaman, der han afstrøg sine plætte I jordans flod.

14. O Jesu! dig nu over mig forbar-me, Jeg slipper ikke dig af troens arme; Men holder fast til du velsigner mig, O! vær derfor mig arme synder naadig, Og trost min bange sjæl, som er tvivlraadig, Og frygter sig.

15. Giv mig en rolig søvn og natte hvile, Beskærm mig mod satans giftig' pille Sæt dine engle om mit sove sted; Min' venner lad erlange samme naade, Lad dem i nattens fare, nød og vaade Gaae roe og fred.

16. Ufsend din Hellig Mand til dine præster, Som skal befordre Zions gavn og hæste, Og vaage i din Kirkes meenighed; Arbeid med dem i deres kalds embede, At de kand staae mod satans vold og brede I Jesu fred.

17. O GUD! giv Kongen efter sin begiering,
Giv hannem visdoms Aand i sin regering, At
han maa domme med retfærdighed! Hvad han
flaaer paa lad alletider lykkes! Hans fiender lad
alle undertrykkes, Og stødes ned.

18. Giv frugt paa jorden og bevare landet
Fra krieg og dyr tid, pestilens og andet, Som
være kand til odeleggelse! Forund os at vi alle
tryk og roelig Maa hvile under vort viintræe og
boelig I ly og læ.

19. Antag dig de nødtorftige tillige; Fra de
ansøgte dine trost ej vige, Borttag, om muel-
ligt er, den bitter skaal; Men dersom det kand
ikke andet være, End de skal endelig sin byrde
bære, Da giv get taal.

20. Hør Enfers og de faderløses sukke, Som
daglig under angstens aag maa bukke, Stil selv
o Herre! deres taare flod! Hielp den ugudelig
af satans flemme, Og gior ham frie, paa det han
kand fornemme At du er god.

21. Nu gaaer den sidste dag af ugen under,
Sabbatens dag den derimod tilskunder, Og fre-
dens himmel-bud er nær for haand: Leg Jesu!
da din finger i mit øre, At jeg dit ord med lyst
og frugt kand høre, Og send din Aand.

22. Saa kom min siel, nu vil vi os afklæde
I Jesu navn! og til vor seng hentræde; Vi er
nu, GUD skee lov! med GUD forlig; I mor-
gen vil vi hannem atter prise For natte-
roe, og ham paa ny beviise Vor
boed og pligt.

Den anden Part.

Indeholdende

Endeel gudelige Sange over nogle
Bibelske Sprog, forfattet under
bequemme Melodier.

Marc. 13. v. 33.

Seer til, vaager og beder; Thi I
vide ikke, naar den Tid er.

Mel. Lykkelig Dag, som nu er.

I.

D Menneske! stat op og gior dig reede
Til poenitens, din' synder af-
bede, Og fald i stovet paa dit an-
sigt ned: Med boed og bedring længer ej
forhale, Og lig ej meere tryk i syndens
deale; Men vaag og beed.

2. Du veed ej af fer HErrens dag er
kommen, Da han i vrede vil affige dom-
men, Og give hver betaling for sin daad;
Den samme dag vil komme som en snare,
See derfor noye til og tag dig vare, Er
HErrens raad.

3. Den første verden nok fornam Guds
vrede; Forgik ej Sodoma med ild og hee-
de?

de? Sank ikke Korah med hans selskab
ned I graven og i helvede tillige? Dvee!
o frygt! o grumhed! vil du sige, Er saa-
dant skeed?

4. Ja det er sandt og alt for vist, o syn-
der! Thi Skriften det jo klarlig os forkyn-
der; Derfor maa du kiere christen siæl
Din GUD til hevn og vrede ej opegæe;
Naar du seer ild i din naboes vægge, Da
vogt dig vel.

5. Vi arme syndere maa nok beklage,
At GUD vel tusind gang' har haft aarsage.
Dersom han efter sin retfærdighed Har
vildet handle med os i sin vrede, Til hel-
vede for vore synder lede At senkt os ned.

6. Vor kærlighed til baade GUD og
næsten Forkiølnet er, afviget og hended
mesten, Ukærlighed den tager til og groer;
Det kommer af, fordi (som Christus siger)
At uretfærdighed i land og riger Er ble-
ven stoer.

7. Til verden er vort sind og hierte bey-
et, Den afgud er blant os saa høvt ophøn-
et: Den egen-kærlighed har fæstet roed;
Guds, riigdom, vellyst, venner og patro-
ner, Er nu de flestes ære-krands og kro-
ner, Guds bud imod.

8. Guds dyre navn hos folk, blant een
og

og anden, Mi bruges fast med blotten og med banden, Med meen-eed, løgn og andet meere sligt; Ja mange hylt-r's skul maa ofte være, Hvorved Guds navn maa lide stor vancere, Djammerligt!

9. Paa sabbats-dagen og de andre dage Er lidt forsktæl; thi da man burde tage Guds ord i agt, blir verden passet paa; Ja ogsaa de, som saadant burde straffe, Dg slige ting med nidkærhed afskaffe, Gjør' ligesaa.

10. Forældres lærdom vil man intet skytte, Endog det skeer til største gavn og nytte, Enhver sin egen herre være vil; Hvad Dyrighed befaler og forbyder Modstrider undersaatte og forskyder, GUD see her til!

11. Med bitterhed, med fiendskab og vrede Er hver mod anden særdig og tilreede; Sin næste mange seer i trang for brød, Men for de skulle give ham en krumme, For maatte han forsmægte og omkomme I hunders ned.

12. Løsaagtighed i skumbhed og I lader, I ord og daad, en udyd som GUD hader, Gaaer her i svang paa mange slags maneer, Dg nu blant folk bedrives saa gemeen-

gemeenlig, Alt verden bliver immerfort ureenlig, Alt meer og meer.

13. Hvad fraadserie er ikke vel passeret? Hvad haver sig i drukkenskab formeeret, Som staaer de andre synder troelig bi? Og blev et stort antal, var det opskrevet: Hvor mangt et hoer og blodigt mord er drevet Ved fylberie.

14. Paa mange maader tyverie forstaaes, Paa mange maader det ogsaa begaars: Med aagren, Skinden, svig og understus; Jembod, kald, i klob og jal; ja mange Besmitter sig for med elst fingre lange, Med onde greeb.

15. Sine aen sag man gjerne vil besmykke. Men veed saa vel at sverte og fortrykke Sin arme næste i forfolaelse, Med logn og svig, og hvad de kand opfinde; Ehticærlighed er nu hos mand og kvinde Det rareste.

16. Beglerlighed, ald smis og lasters moder, Som foder idel skadelige poder, Hos alle Menneſker roedscættet er, Og har i mange stæd sit herredomme; Hvorfor man gjør det tit, som mindst mon somme Af ond begiar.

17. O synd! o synd! hvis tunge trællebyrde Har mange stæde dræbt og tordet myrde,

myrde, Hvorfore haver folk dig dog saa tiær? Hvi elkes du af verdens flok saa meget? Hvi ere dog til dig saa hart geneget Vi menneſker?

18. Men ach! vi syndere! hvad ſkal vi ſige? Mon GUD ej kunde himmeriges rige Tilſlutte med ald billighed og ſkiel For hver, ſom mod ham findes ſaa udydig, Uchriſtelig, modtvillig og udydig? Jo gaudſke vel.

19. Men ſee, han er barmhertig og langmodig, Og efter vore mange ſynder blodig, Ej handler med os ſom vi har for-tient; Vel har vi ofte bragt vor ſæl i vaa-de, Men han har dog ſin Miſkundhed og naade Os ej formeent.

20. O ſeer da til! o vaager nu og beder! Mens HERRENS naade kalder jer og leder Til poenitente og omvendelſe! Fald GUD i favn, mens han vil ſig forbarne, Og ſtaer med kiærligheds udſtrakke arme Mod ſyndere.

21. Endnu ſtaer naadens dørre for dig aaben, End vil GUD merke paa din bøn og raaben, Endnu kand du klenodet viſt opnaae; Endnu kandſt du erlange ære-kronen, Og ſeyer-palmerne hos GUD for thronen I hænde faae.

22. Paa

22. Paa vredens dag skeer ingen condolence, Da gielder ingen boed og poenitente, Ej om du græd indtil du svømmed hen: Af dommeren skal du da først forhøres, Naar det er giort, skal dommen og udføres Af diaevlen.

23. Vi lar os da med bennen os berede, For HErren os bortrykker i sin vrede, Engang forkortes salighedens veje! Vi veed, han os for dommen vil fremkalde, Men naar og paa hvad tid den dom skal falde, Det veed vi ej.

24. Thi lar os troens lampe have tænde, Og med Jomfruerne Brudgommen vente, Paa det vi ikke med bedrøvelse Det høre skal: jeg kender eder ikke, Forbyde GUD! at vi os skulde skille Saa daarligt.

25. Nu milde, søde JEsu! naar du kommer I skyerne, som en retfærdig dommer, Da hielp os at vi kunde vel bestaae! Vær naadig, naar du dommen vil afstige, Og lad os i dit søde Himmerige Med dig udgaae.

Psal. 25. v. 7.

HErre, kom ikke mine Ungdoms Synder eller mine Overtrædelser

ser ihu, men kom mig ihu efter
din Miskundhed, for din Gods-
heds Skyld!

Mel. Om nu mit Hoved end svømmet i r.

I.

Ach HErre! vær dog ej saa saare vred
For ungdoms fejl og daarskabs syn-
der, Forderv dog ikke i din nidkierhed Din
Skabning, som du ellers ynder; Bevist
barmhiertighed endnu, som for, Mod mig,
som er bested i vaade; Har du tillukket din
miskundheds dør? Er det alt ude med din
naade?

2. Vel har jeg syndet og fortørnet dig
Af misforstand i ungdoms aare, Men Fa-
der! handle dog lemfældelig Imod mig ar-
me usle daare! Helbrede mig, thi jeg for-
færdet er, Forfærdet er min siæl og aan-
de; Thi jeg med mine overtrædelser Har
mig paaført stor sorg og vaande.

3. Du i din vredes bitterhed i mig Saa
dybt indskyder dine pile, Din haand den
trykker mig saa haardelig, At jeg er færdig
at fortvivle; Mit haab og mod er af for-
færdelse Medslaget for din grumme vrede;
Mit liv fortæres plat af sul og vee; Jeg
tørres bort, som græs i hede.

E

4. Jeg

4. Jeg om min saltighed kand ingen tid
 Ret nogen vis forsikring finde, Om jeg
 end vender an min gandske flid, Guds tier-
 lighed og gunst at vinde, Saa synes det
 dog altid, som han er Fortornet, ivrig og
 maadig; Mon jeg ej blive kand i saadan
 færd Forfærdet, ængstet og tvivlraadig?

5. Gaar jeg til sengs og søger natte-roe,
 Og tænker mig der at tildække J JESU
 saar med stille haab og troe, Da veed mig
 satan strax at skrække Med natte spøgels-
 er og phantastie, Som han i drømme tit
 fremstiller; Det samme gior, at jeg er sel-
 den frie For melancholisk toy og griller.

6. Ach! HERRE! ach! hvor længe skal
 jeg gaae Saa herte-angest og bedrovet,
 For jeg skal hielp og redning af dig faae?
 Er jeg ej endnu noksom prøvet? Ach ræk
 mig haand! thi ellers er jeg død; Vær snar
 og kom førend jeg gvaeles! Skal jeg ej slet
 omkomme i min nød, Da maa her ej med
 hielpen dvæles.

7. Kom ej min synd og ondskab meer
 ihu, Hvormed jeg dig fortørner haver; Thi
 hvor de smertes mig, det seer vel du, Og
 hvor de mig indvortes gnaver; Tænk paa
 mig efter din barmhiertighed, Medlidig
 GUD og miskunds Fader! Din faderlig
 med-

medynk og kærlighed, Dig heller andet ej tillader.

8. Vel burde jeg med rette stødes ud
 Ifra dit ansigt uden naade, Men ach min
 hierte fromme Himmel. GUD! Lad mi-
 skundhed for retten raade, Vær mild og
 naadig, som jeg troer dig til, Du har jo
 altid haft det rygte; Og hvo som sig kun
 ret forlade vil Paa dig, han har sig ej at
 frygte.

9. Vel holder du din gamle vis og skik,
 At skule dig mens vreden varer; Men see,
 det er ikkun et øveblit Du mit dit milde an-
 sigt sparer; Thi midt i brede tænker du paa
 gunst, Din grumhed veed du snart at stil-
 le; Det er for dig en saare ringe kunst,
 Naar du miskundhed øve vilde.

10. Min siæl vær derfor roelig, glad og
 froe, Gud vil din sorg til glæde vende,
 Holdt fast ved hannem i en stadig troe,
 Din sag han fore vil til ende; Han dine
 synder dig forlade vil, Og dig igien til naa-
 de tage; Ja give dig sin Aand og naade til
 Det syndig væsen at forsage.

11. Og siden vil han i sin ære. sal Dig
 efter dette liv indføre, Hver du i herlig-
 hed og glæde skal Det store halleluja høre
 Af helgene, som for Guds throne staaer,

D! hvilken sød liflig stemme! Da skulle vi, for disse trængsels aar, En evig friheds tid fornemme.

Psalm. 25. v. II.

For dit Navns Skyld HERRER, forlad mig dog min Misgierning! thi den er stoer.

Mel. Som Hjorten med Torst &c.

I.

D min fromme GUD og HERRER! Vær mig naadig, god og mild, Jeg har syndet, o desværre! Thi om jeg det dolge vil, D! da fik jeg ingen fred Udi min samvittighed, Derfor jeg rundt ud bektender, Og fra Synden mig omvender.

2. Min' misgierninger er fleere End som sand paa havsens bund; Ja om jeg vil sige meere, Vær det ej mod sandheds grund; Jeg min ondskab kiender nu Med bedrovet sind og hu; Jeg er ikke værd mit øye Alt opløste til det høye.

3. For dit store navn og ære Tænk ej meere paa min synd, Men lad den udsløttet være, Gjør mig reen af Ondskabs dynd! Om du ikke for min skyld End vil læge syndens byld, Saa gjør det dog for din naade, Som er uden maal og maade.

4. D!

4. O! det stier mig i mit herte, At jeg syndet har mod dig, Straffens risse -qvist og suerte Derfor vist vil ramme mig; Din mit hoved end var vand, Og mit øye var en spand, Jeg dog ej min synd tilfulde Jif begræde, som jeg skulde.

5. Naar jeg mig kun vel og nye Efter loven prøve vil, O! hvad maa mit hoved bøye, O! hvor staaer det ilde til; Jeg forfærdes og maa døe, Falsne, visne bort som hœ, Jeg hvert bud saa tit har brækket, Og til vrede dig opvækket.

6. Jeg af bitterhed og avind, Had og fiendskab er fuld, Tungen som et skiervet glavind, Næsten fælde vil omkuld, Dind lyst og begierlighed, Verdens vellyst, som du veed, Er i herttet ind begravet, Lyk som græs og sand i havet.

7. Utugt og ureenligheder Gier mig stinkende for Guld; O! hvor mange blodig' eeder Løben er af munden ud; Ja end det som værre er: Jeg saa mangen aang, desvær! Har med meen - eed mig forforet, Og min saltghed forloret.

8. I mit kald og mit embede Er jeg heel forsømmelig, I den sted jeg skulde sve - de For mit bred, som sommer sig, Har jeg lyst til ledighed, Og det mig ej kommer

ved. Sec, saaledes har jeg levet, D! hvor
siet staaer jeg opskrevet.

9. Men, o milde GUD og Fader! Jeg
dog haabe vil og troe, At du mig min
synd forlader, Og min bange siæl gjør
froe; Tænk paa din Sønns bittre vee, Paa
hans død og lidelse; Tænk at han for mig
betalte, Der ham dødens angest qvalte.

10 Søde JESU! dig forbarme Over
mig syndfangen leim, Tag mig udi dine
arme, Skiul mig i din' vunder fem; D!
du værdig Hellig Aand! Finger paa Guds
egen haand! Rør du og bevæg mit hierte
Til alvorlig anger-smerte.

11. Hielp mig synden at begræde, Bliv
min' øyne taare-vand, Dernæst fryde du
og glæde Mig min søde Trøstermand, At
naar synden banghed gjør, Jeg da trøstlig
sige tør: JEsus er min skiold og skygge!
Jeg paa ham min troe vil bygge.

Psal. 25. v. 8.

HERRen er god og oprigtig, der-
for underviser han Syndere paa
Bejen.

Mel. Sorrig og Glæde de vandre tilhobe, 2c.

I.

Naadigste JESU! livsaligste Broder!
Milde-

Mildeſte Fæſker! oprigtigſte Ven! Hvo er i verden vel fød udaf moder, Som er din lige, hvor findes vel den; Din trofaſthed, Kiærlighed med, Værer og bliver evindelig ved.

2. Da vi i Adam var' bleven fortabte, Og havde alle den herlighed miſt, Hvortil vi var' af begyndelſen ſkabte, Og det ved Dævelens ſnedige liſt, Da gavſt du dig Til jorderig, Og blev i kiødet os menneſker liig.

3. Hvad vi da tabte, tilforne ved faldet, Det gav du JEſu os dermed igien, Du har os alle til himmerig kaldet, Som vare ſolgte til helvede hen; Trængſel og nød, Pine og død Ledſt du taalmodig, ſkiøndt du ikke brød.

4. Ja, før vi ſkulde til helvedes quide Blive fordømte med ſkændſel og vee, Da vilde du af barmhertighed lide Dødens forsmædſe, haanhed og ſpæe; Thi du er god Af hierte-rod, Og har ej ſpæret dit hellige blod.

5. Nu ſom vi ſiden, Guld bedre deſværre! Ere henfaldne i ſynder igien, Saa vil du himmelſke Fader og Hære Derfor dog ikke forſkyde os hen Til volen ned Jæbtighed, Som ſatan er og hans engle bereed.

6. Du vil langt heller af inderlig naade, Skönt at vi haver det aldrig fortient, Frelse en synder fra helvedes vaade, Naar han sig haver i troen ombendt; Du HErre sed! Vil ingens død; Som dig afhier- tet beklager sin nød.

7. Thi see, o HErre! saa lyder din tale: Vend om, o Israel! vend dig dog om! Hvorfore vil du saa tiden forhale, Tænker du ikke at komme for dom? Vend om og faae Til mig attraae, Saa skal min vrede ej over dig gaae.

8. Du hos Propheten Ezechiel siger: Naar en ugudelig vender sig om Fra sine veje, og synden undviger, Retter sit levnet, blir lydig og from, Da Kal du Blud Dg slette ud, Hvad han har handlet og gjort mod dit bud.

9. Jesu du est den godhiertige hyrde, Som sætter livet til for dine faar, Førend dem ulven skal dræbe og myrde, Før lader du hannem gøre dig saar; Du Hyrde god! Dit eget blod For vore synder saa kiærlig udsoed.

10. Du maa nok kaldes den flittige kvinde, Som for en penning optender et lys, Paa det at hun den omsider fandt, Leder og søger omkring i sit huus; Om syn-

synderen End tabes hen, Du ham dog flittig opsoger igien.

21. Du er, o Jesu! til verden hidkommet, At giøre salig fra synder og straf; Vi din oprigtighed nok har fornummet, Intet af det som din Fader dig gav, Du miste vil, O Frelser mild! Nej! du er alt for barmhiertig dertil.

12. Nu da saa vil jeg og ikke forsage, Medens du Jesu saa naadefulder! Hvad vil jeg meere for synden mig klage, Mens du min byrde saa troligen bær; Priis være dig Evindeligt! Jeg paa din godhed forlade vil mig.

Ebr. 13. v. 14.

Vi have her ikke en blivende Stad,
men søge efter den tilkommende.

Mel. Det mulmer mod den mørke Nat, &c.

I.

Stat op min siæl! giør dig bereed, At vandre ud fra dette jordiske, Vi har her ingen blive-sted, Men søge efter den tilkommende, Som er det himmelske Jerusaleum; Der er vor boelig og vort rette hjem.

2. Vi ere her kun vandrings-mænd, Og

ej paa livet fikke nogen tid; Enhver derfor sin tanke vend Til himlen, og betragte den med flid, Der er man uden frygt for dødens skud, Der hviler sjælen tryk og glad i GUD.

3. Halvfierd'sindstyve er de aar Man lever her i denne græde-dal, Og om man fir'sindstyve naaer, Da neppe høvere det blive skal; Det skønneste deraf er blandet med Sult, sorrig, moye og gienvordighed.

4. Kong Ezechias bad med flid Til GUD, der dødens dom blev ham affagt, At endda nogle aares tid Ham til hans dage maatte blive lagt, Som han og efter sin begiering fik, Men derfor ikke døden plat undgik.

5. Vi læser, at Mathusalem, Den ældste mand, som jorden baaret har, Omfird, dog til gravens hiem Sik vandre hen, da tiden kommen var; Derfor, hvor længe vi end lever her, Maa vi dog døe, naar glasset rundet er.

6. Ach vee os! ere vi saa blind, At vi vor døds minut betænker ej, Før døden os har taget ind, Da tager vi en vrang og farlig vej! O vee! vi vogner vist med sjæl og krop I helvede med graad og hylen op.

7. O menneske! betænk dig da, I dødens

dens du har endnu tid og rum, For end du skilles her ifra, At du ej siden for Guds strenge dom Skal staae med Stamme baade rød og bleeg; Thi da vil det vist afgaae uden leeg.

8. For alting bind dig ikke meer Med verden fast, end du med gode Land Forlade den, naar som du seer At dødens tid og time er for haand; Thi ellers er du ej forsikket paa, Om du skal hiffet noget bedre faae.

9. Føst tankerne paa himmelen, Og hav din salighed hver tid i agt; I hvad du gjør, glem ikke den; Thi derpaa ligger dog det meeste magt: Forlises der din stæles deel og lod, Da finder du i sandhed ingen raad.

10. Lad os kun gaae af verden ud Med lyst og villie, og doe hen i fred, At vi kand komme til vor Gud; Vi har dog her ej nogen sikker sted; Thi den der er i dag tilpas og sund, Kand være død forinden morgen-stund.

11. Vi traagter til et bedre Land, Som er det frydefulde himmerig! Hvis glæde ej beskrives kand, Hvis herlighed er u-begribelig, Som aldrig aldrig endes og for-gaaer, Men i ald evig evighed bestaaer.

12. Hvad

12. Hvad er det da for kjær'ighed Vi daarer har til dette verdslige? Hvad er all jordisk herlighed? Slet intet uden aands fortærelse; En haandfuld støv, som hastig farer bort; En stakket fryd, som varer gandske kort.

13. Ach! kom da, kom! o søde død! Naar det er Guds bestemte dag og tid, Og skil mig fra ald synd og ned, At jeg kand komme til min Frelser blid, Jeg klender verdens falskhed og bedrag, Hun bedres ej, men verres dag fra dag.

14. Nu søde Jesu! hielp os vel Igien nem derne verdens vilde hav, Annam til dig vor arme siæl, Naar os omgive skal den mørke grav; Saa skal vi efter ønske naae den sted, Hvortil vi søge nu med møjsomhed.

Jac. 4. v. 4.

Verdens Bønskab er Guds Fiend-
skab.

Mel. Fader vor udi Himmerig, ic.

I.

Hvo som har verden til sin ven, Staaer aldrig vel med himmelen; De to forliges aldrig ret, Ej heller blive kand til et;
Dg

Og hvo som haver Christum kjær, I fiend-
skab med verden er.

2. Jeg har det samme selv for søgt, Noe
har den skioge for mig spøgt, Og viset mig
sin blanke hud, Sig sminket og stafferet ud,
Hvortil jeg fik begierligt med, Og syntes
hun mig vel anstod.

3. Det gik mig da paa samme vis, Som
Eva udi Paradiis, Jo meere hun paa træet
saae, Jo meere fik hun og attraae, Alt pro-
ve frugtens yndighed; Skiondt doden sig
indfandt derved.

4. Saa syntes verden for mig vel Ud-
vortes skion, men i min siæl fandt jeg dog
ingen roe og fred, Ej end i største lystig-
hed: Naar munden smilte, hiertet slog Af
frygt, som all min frænd betog.

5. Naar dodens tanker faldt mig ind,
Blev jeg forstyrret i mit sind, Som Bal-
thazar jeg falmede, Der han paa væggen
fik at see Haandbladet, som beskrev hans
dom: Saa blev min glæde kaffet om.

6. Jeg stedsse gik med frygtsom aand,
Og altid trykte mig Guds haand; Naar
sovn faldt paa min ovenbryn, Saae jeg
saa mangt et grusomt søn I dromme, saa
jeg vaagnet op Forkiøret i min gandske
trop.

7. Men

7. Men som jeg ikke nogen fred fik udi
 min samvittighed, Rev jeg mig løs fra
 verdslig lav, Og min i stilhed strax begav.
 Den hellig' Skrift jeg for mig tog, Og
 giennemlæste saa dens sprog.

8. Der fandt jeg Sanct Jacobi Brev,
 Hvor jeg betragtet hvad han skrev Om
 de, der elsker verdens lyst, Og dier hendes
 lokke-bryst; Han siger: verdens venner
 kand Ej staae med Gud i naade-stand.

9. Deryaa jeg verden fra mig slog, Og
 andet sind mig foretog; Og strax blev jeg
 i siæl og aard, Som jeg ved Jesu kær-
 haand I himmelen blev taget ind, Saa
 læt og lystigt blev mit sind.

10. Mig tyktes altid høre Klang Af Eng-
 lers liflig fryde-sang, Mig syntes ligesom
 jeg saae Dem himmel-klæd for stolen staae,
 Som havde deres klæder toed, og gjort
 dem hvid' i Lammets blod.

11. Stroen saae jeg Lammets sal, Og
 Lammets tolv Apostlers tal, Og andre
 floer', som havde sig Med mæye trængt i
 himmertg, Hvor de paa deres throne sad,
 Og sang Guds lov af blertet glad.

12. See, sagde jeg da til min siæl, Hvor
 lever ikke disse vel! See kære! seer du hvad
 de saae, Som her for Christi skyld af-
 staaer

staaer Den timelige verdens pragt; See
hvilken løn er dem henlagt!

13. Vel faldt det ej i forsten læt, Saa
verden at fornægte slet; Noe drog mig hen-
des Kiærlighed Tilbage tit, som Gud best
veed, Men naar min Fjælsker jeg hukom,
Saa maatte hun dog give rum.

14. Men som da verden det forstod,
Blev den mig ikke meere god; Hun knyste-
de, som hun var gal, Og gioree himlens
gang saa smal, At jeg mig nær begivet
har; Tænk da engang hvor slem hun var.

15. Hun efter hendes gamle stil Forfulg-
te mig i hvor jeg gik: Hun sprudede sin
avinds-ild, hun stormet og var aldrig mild;
Paa ryggen stak hun hemmelig Med stier-
ten, naar jeg vendte mig.

16. Nu tænkte jeg da ved mig selv: See
verden bruser som en elv, Hun tordner,
rafer, glør sig vred, Forfølger mig paa
hvert er sted; Hvad skal jeg nu vel finde
paa, At jeg kand hendes had undgaae?

17. Jeg maa forsøge om jeg dog (Skiont
deter et besværsligt aag, Tillige strider mod
Guds bud) Ej skulde kunde tiene Gud
Og verden, begge paa eengang, Imens
hun falder mig saa trang.

18. Men hiertet sagde: ney, o ney! Gaf
ikke

ikke meer paa syndens vej; Det gaaer ej an at tiene toe; Skal fiælen have fred og roe, Da maae du eene tiene GUD, Og rense verdens lyster ud.

19. Har hun ej gjort det samme med Propheterne, gikde i fred? Holdt hun ej samme viis og skik? Mon de vel ubagvaestet gik? Gav hun ej Jesum selv, Guds Søn, Bancere, spot og skam til løn.

20. Har du ej taget det i agt, Hvad Christus i sit ord har sagt; Han siger jo: i trænges skal I denne verdens jammerdal; Men hvo som blive vil hos mig, Skal have hvile visseltig.

21. Her paa jeg fattet trostigt mod, Og traadde verden under fod; Giv GUD at jeg fremdeles maa Ved Christi kraft den naade faae, At jeg den overvinde kand, Naar den vil giøre mig modstand.

22. Saa elst din GUD, og lad dig ej Afdrage fra Guds budords vej, At verdens giftig lokke frøe Dig ej skal komme til at døe. Naar hun med hendes lyst for-gaaer, Guds Riges herlighed bestaaer.

Ordsp. 19. v. 5.

Et falsk Vidne skal ikke holdes u-
skvlz

**Skyldigt, og den som udblæser
Løgn, skal ikke undkomme.**

Mel. Fra Verden far vel, 2c.

I.

Noh jammer og vee! Hvad maa man i
verden nu høre og see; I støvet er
sandhed nedtraad og forhadet, Paa thronen
er falskhed ophøjet og sat; Oprigtighed
svæver landflygtelig om, Og finder ej rum.
Og finder ej rum.

2. Der blev jo raabt ud Paa Sinat
bjerg, i det ottende bud, At ingen med
løgn og falsk vidnesbyrd maa Jmod sin u-
skyldige næste fremgaae; Men vee os! her
tages saa lidet i agt Hvad **HERREN**
har sagt. ∴

3. Skiont loven gif ud Med torden og
lymild fra himmelens Gud, Med trudsæl,
allarm og forbandelsens dom, Saa skiot-
ter de fleeste dog lidet derom; Hvad **HEr-**
ren befaler det agtes for skømt, Og bli-
ver forsømt. ∴

4. Paa tvende maneer Falsk vidne for-
staaes, begaaes og skeer: Det første, naar
vidnet ej sandhed tilstaaer, Naar støvne-
maals sager i retten angaaer; Men løgn
og u-sandhed bekræfter med eed, Skiont
bedre de veed. ∴

5. Der Stepharus stod For Raadet, da
traadde falsk vidner imod; Blev ikke Su-
fanna beskyldet for det, Som var sig sel-
ver den største uret; End Jesus, hvad vil
vi vel sige om ham? Det fromme Guds
Lam. :;

6. Hvor blev ikke han Uskyldig lastet
af klafferes tand, Da vidnerne stode og
løve ham paa For retten, hvor han som
en fange mon staae; Fortrædelig menneske!
bruger dog du Det samme endnu. :;

7. Bli du ikke kied Af falskhed, og træet-
tes du aldrig derved; Og nei! jeg forstaaer
nok, det falder dig vel, At dræbe din næ-
ste og slaae ham ihjel Med lovn og for-
ræderie, falskhed og svig, Ach skamme du
dig. :;

8. Men intet jeg meer Forundrer mig
over, end naar jeg beseer, Hvor daarlig og
hvor ubesindig du er, At du om din Gud
og din salighed svær, Paa det, som kun
falskelig er forebragt, Med haanden op-
raft. :;

9. Jeg spør om du veed Hvad det har
at sige, at giøre en Sed, Mens du ikke mee-
re betænker dig for Du Eden aflegger? jeg
beder dig her, Hvad Salomon i sine Ord-
sprog har sagt, Giv derpaa kun agt. :;

10. Spør

10. Spør hannem kun til, Hvad han om meen-eedere sige dig vil? Da skal han dig svare: at saadanne maa Ej holdes uskuldig og straffe. løs gaae; Ja, Herren skal lade dem faae en usær, Som falskelig svær. :;

11. Naar meen-eed er glort, Saa haver dig satan i hænderne fort; Du har jo afsagt den Tre. Enige GUD, Og dig fra de helliges samfund lukt ud! Er derfor, som andre meen-eediske trold, I dævelens vold. :;

12. Hvortil du var skabt Er evig forloret, hensolgt og fortabt; Guds faderlig naadeden har du forlitt, Det himmelske paradisi er du forvitt; Med satan evindelig være du skal I helvedes qual! :;

13. Den himmelske hær, Som ellers de fromme paa hænderne bær, Og demnem i deres embede og kald Beskytter og vogter fra skade og fald, Er gandske bortvejet og gaaet sin vej, Og kiender dig ej. :;

14. Din Frelseres død, Hans marter og pine, hans vunder saa rød Han for dine synder har baaret paa sig, Vil tiene altsammen til intet for dig; Men Jesus i steden fordomme dig vil Til helvedes ild. :;

15. Den Hellig Aand, som Paa Pinte-se-dag over Apostlerne kom, Og ellers ud-gydes til glæde og trost I alle bedrovedes hjerter og bryst, Den har du forloret, for-liset og spildt, Ach ilde bestilt! .:.

16. Ja, med et ord sagt: Naar du ha-ver falskelig Eeden aflagt, Da er du for-bandet paa legem og siæl, Og helvede bli-ver dit visse capel, Hvor svovel og lue om-give dig skal Med piine og qual. .:.

17. Forbandet du er I hvad du tiltager dig her eller der! Forbandet er du paa din ager og eng, Forbandet i huset, i sæde og seng, Forbandet er baade din jord og din neg, Din' faar og dit avæg. .:.

18. Det andet, hvormed Man fører sin næste i skam og fortræd, Det skeer, naar man ellers med løgn og opdigt Berygter sin næste mod christendoms pligt; Væed dig du løgnagtig fortredelig mund, For saa-danne fund. .:.

19. Du skal vel ogsaa Din løn og beta-ling i fremtiden faae? Du skal ej gaae meer end men-eederen frie, Ulykken skal dig ikke løbe forbie; Du skal ikke slippe saa læt, som du troer, Du løgnere stoer. .:.

20. Har du ikke hørt Hvor det gik med dennem, der havde beført Susanna den
fydske

kydske og dydige siæl? De bleve selv myr-
det og slagte ihjel; Men du ej den samme
GUD lever endnu, Jo, kom det ihu. :;

21. Det menneske, som Med løgn og
bagvaskelse stedse gaaer om, At skade sin
næste, jeg siige det vil: Hans tunge er op-
tændt af helvedes ild, Hvor han og om-
sider af piine skal faae At tynge den
smaa. :;

22. Saa hør nu hvad svig, Hvad løgn
og meen-eederte fører med sig; Du maatte
vel skielve derover af frygt, og snart af
forfærdelse blive forrykt. Betænk da i tide
din fattige siæl! Saa gaaer det dig vel. :;

23. Saa faaer vel og den Sin rigtig be-
taling, som fører dig hen Paa saadanne
veje, og kommer dig til At drive et saadant
ugudeligt spil; De haver forbandelsen dra-
get paa sig, Lillige med dig. :;

24. Saa vogte dig vel, At du ej saale-
des forkaster din siæl; Og har du beløvet
din næste, da maa Du slet ingenlunde det
lade saa staae, Men fort uførtøvet tilba-
ge dig vend, Og sandhed bekiend. :;

25. Men du som igjen Dig haver forso-
ret, og givet dig hen Til evig fordommel-
se, piine og vee, Guds ansigt i evighed al-

drig at see! Hvad skal man vel sige og raade om dig? Forklar du det mig. :;

26. Hvis HErren vil gaae Med dig udi rette, hvor vil du bestaae? Du haver bortforet din salighed sød, Og solgt dig til helvedes piine og glød; Thi kunde GUD, om han vil viiset sin ret, Forkaste dig slet. :;

27. Men tænk dig dog om, Mens her til ombendelse endnu er rum; Er du saa ulykkelig at du har gjort Saa ilde mod siælen, da maa du og fort Af hiertet fortryde din syndige daad Med forrig og graad. :;

28. Beed ydmyg til GUD: O himmelske Fader! Stød mig ikke ud Fra naadens og fra din barmhertigheds dør! Fordøm ikke siælen, hvad andet du gør; Jeg beder af hiertet: forskyd ikke mig Uddeles fra dig! :;

29. Siig derpaa igjen Til Jesum, din Broder, din Frelser og Ven: Ach Jesu! du som haver aldrig forskudt En synderes troe, som har grovelig brudt, Forkast mig ej for din uskyldige død, O Frelser sød! :;

30. Du talte ej swig, Som syndere bed at ombendes til dig: Har jeg endskiønt givet mig satan i vold, Saa er dog din siærlighed ikke saa kold? Alt du dog jo sletter mig synderne ud Mod næsten og GUD. :;

31. O Hellig Aand from: Med trost og husvaelse til mig nedkom; Jeg har dig desværre! bortdrevet fra mig; Men lad mig dog nyde den naade hos dig, At du mig elendige kommer til trost I denne min brost. :;

32. Naar du saa gjør boed, Saa tviles ej heller at Herten er god; Forknusede hjerter han ikke formaaer, Som tager sin tilflugt i Frelserens saar; Men synd ej paa naade, thi det vil ej vel Bekomme din fael. :;

33. Men herhos gaf hen Dig strax at forsone med næsten igien, Den du haver falskelig vidnet imod; Stig sandhed, saa er din omvendelse god! Hvis ikke, da hielper ej graad eller bøn, Ej skienk eller løn. :;

34. Forbyd os, o Gld! Saaledes at synde imod dine bud; Lad sandhed og kierlighed endelig faae Sin freimgang i verden, og lad den bestaae; Al falskhed lad vtige og pakke sig bort Til helvedes port. :;

Sirach. 19. v. 1.

En Arbejder, som drikker sig gierne drukken, fand ikke blive riig.

Mel. Hvad hielper Attestas, ic.

I.

At fylderie og drif Marsager betlergang
og trygler skil, Da kommer folk paa
knæ, Dem selv til spot og spee, Det kand
man vist befinde Hos mange drankere.

2. Hvor mangt et fylde-nød Har engang
ikke nu det tørre brød, Ja nep en klæde-
flig, Saa han kan skiule sig? Da han
dog levet haver Tilforne rundelig.

3. Hvor mange sad ej før Med huus
og hiem, som nu for hver mands dør,
Huuevilde vanke maa, Dg neppelig kand
saae Hos nogen een saa meget. Han sig
kand hvile paa?

4. Det har den drukkenbøst Sia selver
med sit fylderie forboldt; Han kunde levet
vel Forinden sin boepæl, I den stæd han
maa mangle, Dg svelte nær ihjel.

5. Thi kand den, som er ritig, Med drif
og fraadserie udarme sig; Mon da gemene
mand, Som i sin arbejds-stand Skal trælle
for sin føde, Ej der ved ødes kand?

6. Hvad Strach haver sagt Derom,
maa sandelig nok gives magt: Hvor kand
den blive ritig, Som skal ernære sig Med
arbejd, sveed og moye, Naar han er st-
derlig?

7. Hvor skal en arbejds-krop Paa den
maneer

maner sig kunde holde op? Han gior sig
joruin Med druckensskaben sin; Thi alt
det han fortiener Gaaer bort i oll og vtin.

8. Men kiære Christen her, Hvad tæn-
ker du? mens du saa ilde gior Mod dig og
dine smaae, Din hustrue ligesaa, Som for
din hals og strube For bred crepere maa.

9. Kaud du forsvare sigt Mod menne-
skets og helst den christen pligt? Som kræ-
ves af enhver; Thi den som ikke bær Dun-
sorg for sig og sine, En hedning bedre er.

10. Paa sabbats dagene, Naar andre
samles til Guds tjeneste, Da kaud vel føl-
ge med Din foed i deres sted; Med hiertet
er, desværre! Paa drikke kroens sted.

11. Det er en liden stund Du hører or-
det af Guds tieners mund; Men naar den
tid er endt, Bliir derimod anvendt Den
ovrigte til skylden, Hvortil du er optendt.

12. Da slaer du dig saa fuld Og druck-
ken, at du falder nær omkuld, Og holder
mod GUDS bud Saaledes dagen ud.
Bliir den da hellig holdet, Saa hielp den
store GUD!

13. Hvor mangen syndig Fed, Saa jor-
den under dig maatt' synke ned, Udoser ikke
du, Med andre ord ublue, Hvorved en
christens hierte Maat briste nær itu!

14. O! det langt bedre var, At du fra Kirken hlemme været har; End saadant aarsag er, Hvorfor du har den kær, At du maa faae anledning At giøre synds begær.

15. Men vel du tiene GUD, Saa før dit liv efter hans lærdoms bud! Din arbeids løn og sold Jo blir i dit behold, Som ellers du opsluger, Dg gaaer i andres vold.

16. Naar pungen er da tom, Dg du geraadet er i fattigdom, Da skylder du paa GUD, Du syndens skumpelsskud, Ret som han haver voldet, At du er armet ud.

17. Nej, ikke saa min ven, Leg ned de tanker, og tænk om igien; Du med dit fylderie Har selver bragt dig i Elendighed og jammer, Armod og betlerie.

18. End er det ikke gjort Med timelige midler, som gaaer bort, Men tænk: din arme stæel Forliser og sin deel, Det dyreste klenode, Sin ypperste juveel.

19. Dit legem bliver sygt, Din' hænder stælvende, dit ansigt stygt, Din' øyen svag og rød; O! hvilken skam og nød! Sid det og paa det sidste Ej blive vil din død.

20. Derfor, o menneske! Vær ingen fraadser eller drankere; Vær ædrue, vaag og bed, Dg lev med sparsomhed, At du, naar

naar GUD vil kalde, Rand findes vel be-
reed.

Jac. I v. 20.

En Mand's Brede gjør ikke det, som
er ret for GUD.

Mel. Jeg ligger her i stor Elende, re.

I.

Apostelen Jacobus skriver Et ord, om
man vil merke det: At intet menne-
ske bedriver De ting, som er for HERren
ret, Naar vreden hiertet mon regiere,
Som vi nok finder sandt at være.

2. Vel tør de fleste sig indbilde, Det
være ret at hævne sig Paa den, der gjør
mod dennem ilde; Men saadant er dog san-
delig Ej ret for GUD, det maa man vide,
Han kand det ingensunde lide.

3. GUD siger saa: I skal forlade Dg
elske eders fiender, Gier dennem got som
eder hade, Betsigner dem som bander jer,
Ja beder HERren og paakalder For dem,
som eder overfalder.

4. GUD siger endog ydermeere, At du
dig selv ej hævne skal, Din broders skyld
du skal qvittere, Dg slette ud hans fejle-
tal; Du alle fauert skal forglemme, Dg
ej det onde til ham giemme.

5. For:

5. Formaner Paulus ej og beder, At vrede, bitterhed og Strig Maa blive gandske langt fra eder; Thi man kand let forsynde sig; Ja, gjør det ofte i sin vrede, Som han blir nok for at afbede.

6. Gud er retfærdig i sin vrede, Ja, om han os fordømte slet Til helveds evig brand og heede, Saa gjorde han os ej uret; Thi vi har med vor' synder mange For skylt det meer end tusind gange.

7. Men hvad et menneske udretter I vrede, skeer ej uden synd; De ord Sanct Jacob derom sætter, Har største eftertryk og synd; Mon vel en synder sig kand skikke Dg gjøre ret? aldeles ikke.

8. Man kand det see og nok fornemme Paa mangen hærdet syndig krop, Som ikke veed sit sind at temme; Hvor han af vrede tændes op; Vansker han sig ej som fanden, Dg snart forfærder een og anden.

9. Nu falmer han i sine kinder, Som Cain, der han Abel slog, (Man daglig dags exemplar finder, Foruden dem blandt skriftens sprog) Nu blir hans ansigt rød, som flammen, Nu bides tænderne tilsammen.

10. Nu staaer ham skummet udaf munden, Nu snyser han som dicevelen, Nu stiel-

skielder han, og goer som hunden, Ja, endogsaa mod himmelen, Naar det ej gaaer ham som han vilde; Gior han da ret? nej gandske ilde.

11. Nu maatte nogen vilde siige: Hvt maler han mig af saa sort, Ret som jeg aldrig havde siige, Jeg veed dog mangen en har giort De ting i vrede, som er værre, Hver staaer og falder for sin herre.

12. Har en sagtmodig Kristus været Saa saare ivrig, vred og gram, At det har ham indvortes tæret, Og nidkierhed har ædet ham? Har han og vildet bruge svøbe, Og faae sin' fiender at løbe?

13. Men synder, jeg vil ogsaa svare Dig herpaa vel, om jeg det kand: Du agte skal og tage vare, Om du vilt bruge din forstand At saadant ingenlunde skeede Af noget fiendskab og vrede.

14. Det var for Guds og templens ære, Af en alvorlig nidkierhed; Han taalte ej see den at være Saaledes lagt i støvet ned; Thi tør vel ingen sig indbilde, Han dermed meente nogen ilde.

15. Nej, han saae det en farlig ende Bild' tage med Jerusalem, Hvorfor han græd og gav tilkiende, At han bar med-
 nst

ynk over dem, I det han saae de folk saa blinde, Alt de det selvej kunde finde.

16. Nu synder, lad dig heraf lære, Og tvung dit hadefulde sind, Beed GUD at handig vil regiære, Og paa sagtmodighed leg vind; Thi du med vrede, vold og trætte Rand gandske intet godt udrette.

17. Vil du din næstes fejler straffe, Da straf med all alvorlig flid, Og see du kand af vejen skaffe Ald ondskab, had og bitter strid; Forlad din broders skyld og brode, Tænk du skal selv for dommen mede.

18. GUD maa saa meget overbære Med os elerdig syndere, Og vi saa ond og slem vil være, Saa hadske og hevnyterrige Mod vor jevn-christen og vor næste, Det vil ej blive til vort bæste.

19. Guds ord os siger: hvo som hader sin broder, en manddraber er; Vi veed, og, at GUD ej tillader En saadan sig at komme nær, Han skal ej indgaae i Guds Rige, Hvad vil du synder derom sige?

20. Vær derfor langsom til din vrede, Og om det skulde hænde sig, Alt der af hastighed sig teede En overrølse hos dig, Da sluk og demp den onde tynder, Og vaer dig, at du ikke synder.

21. Du skalt det node ej bevare, Dinen-
neste!

neske! det dig sagt, Lad had og fiendskab
kun fare, Og kiemp mod verden af all
magt, At du ej tabe skal Guds naade, Og
staae i en elendig maade.

22. Men hvordan har den lært at bede
Sit Fader vor, som ikke vil Betænke sig
udi sin vrede, Og sin modstander give til?
Han drikke skal de samme skaale, Som
han en anden vil tilmaale.

23. Thi hvo sig søger selv at hevne, Skal
finde hævn for GUD igien; Han skal og
hver hans synd opnævne, Og flittig give
agt paa den; Paa den der altid had vil
bære, Vil GUD igien fortørnet være.

24. O GUD! regjer os med din naade,
Og styr os med din Hellig Aand! Vor sind
og tanke selv du raade, Og tag vor' hier-
ter i din haand, At vi i kjerlighed maa
vandre, Og leve eenig med hverandre.

Ebr. 12. v. 14.

Uden Helliggjørelse skal ingen see
HERREN.

Mel. Hiertelig mig nu længes, &c.

I.

Man horer ofte siage Af somme menne-
sker: Man laad jo faae Guds Ri-
ge,

ge, Om man just ikke er Saa reen og saa retfærdig I alting, som man bør, Den er dertil u-værdig, Som end det beste gjør.

2. De tænker vel at komme Høyt op i himmelen, Som leve vil saa fromme Al deres livs tid hen; De meener vel de tager En hoben sterner ned, Mængde saa efter-jager Al dyd og hellighed.

3. Men hør du, som tør prale Mod Gud saa spottelig, Giv agt paa Pauli tale, Han skal nok sige dig: At hvis du synden ikke Af hiertet rydder ud, Da vil det sig ej skille, At du kand skue Gud.

4. Thi dette maa man vide, At ej storlevnere; Som deres tid henstide Som creatur og fæe, Dg saadant meer deslige Begaae af liedets daad, I Guds og JEsu Rige Har nogen deel og lod.

5. Thi vi med poenitente Fra ald ureenlighed Bort liod og aand maa rense, At vi kand hellighed JH Errens frygt fuldende, Dg af vor gaadiske magt Bort find til himlen vende; O siæl! tag det i agt.

6. Thi som Gud er tilfulde Hellig og uden meen I alle ting, saa skulde Den ogsaa være reen, Som hannem vilde tiene; Dg salig' ere de, Som er' af hiertet reene, De skulde Gud og see.

7. Du

7. Du mig vel vilde svare: Hvad ligger det just magt Saa vel at tage vare Paa lovens bud og pagt, Har Christus ej opfyldet I loven hver en prik? Ved hannem u-forskyldet Retsfærdighed vi sik.

8. Nej, Christus kom her oven Ej ned fra himmelen, For at opløse loven, Men at bkræfte den; Hand heller ej tilsteder, At loven brydes maa, Og hvo den overtræder Skal ej ustraffet gaae.

9. Hand har vel deden smaget For os paa forsens træ, Og dermed fra os taget lovens forbandelse; Men derfor siges ikke, At vi os mod hans bud Ulydige skal stikke; Nej, det forbyde GUD.

10. Vel negtes det jo ikke, At den retfærdige, Hvor vel hand sig vil stikke, Sig ogsaa kand forsee; Men see, om hand end falder, Saa staaer hand op igien; Men hvo, som længe valder I synden, tabes hen.

11. Nu maatte du vel sige: Kand nogen adamt, Som boer paa jorderige, Aldeles blive quit, Saa længe som hand lever, Sit syndig' krod og blod, Mon det ej stedse stræber Hans siæl og aand imod.

12. Os Skriften sligt forkynder At der er ingen til Paa jorden, som jo synder, Hvor reen hand være vil; Men see, det ej

forstaaes Din synd og laster, som Med frit
forsæt begaaes, Nej, disse har sin dom.

13. Vel er det sandt: vi være Den gam-
le Adams dragt, Mens vi paa jorden ere;
Saa er det dog ej sagt, At Adam skal re-
giere Dg raade som hand vil; Nej, det vil
ej saa være, Skal ellers vel gaae til.

14. Har hand sin plads i kiødet, Som
hand, disværre! har, Saa maa hand bli-
ve dødet, For hand til kræfter tår; Det
er os nok vi haver Den medfødd' arve-synd,
Om vi dertil ej graver Os ned i ondskabs
dynd.

15. Johannes ogsaa skriver I Aabenba-
ringen, At ingen, som sig giver Til kiøds
u-reenhed hen, Dg er med synd beladen,
Besmittet paa hver lem, Skal komme ind
i staden, Det ny Jerusalem.

16. GUD siger selv: vær' reene, Toer
eder, tager slet Fra mine øyen steene Al
eders synds idræt; Lær af at giøre ilde, Dg
lær' at giøre got, Om j mig taktes ville,
Dg boe oppaa mit slot.

17. Tænk ej, naar du forkaster Dg hol-
der dig ifra Udvoortes grove laster, At du
vil sige da: Nu kand jeg salig prises! O
nej! det slaaer dig feil, Du skal endda ej
vises For reeni i lovens speil.

18. De

18. De smaa og fine nykker Af vejen
 skaffes maa, Saa vel som grove stykker;
 Du bør arbeide paa, Hvorledes du kand
 have et hierte reent for GUD; Ej hyllerte
 begrave, Det strider mod Guds bud.

19. Hvo skulde vel vild' meene At hylle-
 ren er reent; Thi see, som kalket steene For-
 varer døde been, Saa veed hand sinuvt at
 skule Forgiftigheden sin Forinden hjer-
 tets hule; Thi hand er falsk og fin.

20. Siv os da, GUD og HErre! En
 retviis siæl og aand, At hierterne maa
 være Rnyf' udi reenheds baand. Hielp os
 at underkue Og træde synden ned, Mens
 ingen skal beskue Dig uden hellighed.

I Tim. 2. v. 4.

GUD vil at alle Menneffer skulle
 blive salige, og komme til Sand-
 heds Erkiendelse.

Mel. Hvad min GUD vil, ic.

I.

S menneske! forsag dog ej, Og lad ej
 modet falde, GUD siger ingen syn-
 der nej, Som hannem vil paakalde Af
 hiertens grund Om hans miskund, Hand er
 jo riig paa naade; Hans kierlighed, Som
 vi vel veed, Er stoer og uden maade.

2. Din synden ender mangefold, Saa er dog naaden meere, Guds Søn betalte syndens sold For dig og andre fleere, Da hand sit blod Udrinde lod Af sine vunders huler; Forbandelsen Er taget hen For hver sig deri skuler.

3. GUD er langmodig, mild og blid, Og vil at ingen synder Fortabes skal til evig tid, Naar synderen begynder At bedre sig, Og christelig Sit levnet at fremdrage, Mon GUD ham da (Nej langt ifra) Vil fra sit Ansigt jage?

4. Guds Søn ej kom til verden ned, At kalde dem, som driste Paa selvformeent retfærdighed, Af lovens bud og liste; Men syndere, Som vilde tee Omvendelse, og blive Af hiertet reen' Fra syndens meen, Dem vil han himlen give.

5. Om du den første synder var, Som under solen lever, Din synd hand dog forsonet har, Og intet af dig kræver Meer, end at du Af sind og hu Vil dig til hannem vende Fra synden om, Og blive from, Saa har alt vreden ende.

6. GUD i sit Evangelium Os saltighed forkynnder, Hans kære Søn til verden kom, At doe for vore synder; Vor synd hand bar, Guds perse- kar Hvad for os villig

villig traadde; Har dermed fred Og salig-
hed Forhvervet os i naade.

7. Men at hand din samvittighed End
nogen tid bedrover, Det tiener til din egen
fred, Din troe hand dermed prøver;
Stat du kun fast, Og synden kast paa JE-
SUS, skælsens hyrde! Din Fressermand,
Som lette kand Din tunge skæle-hyrde.

8. Det er dig bedre, at du har Bedrø-
velse og smerte For dine synder, end du
var Forstokket i dit hierte; Men see kun
til, Naar saadant vil Anfægte dig, at ikke
Du drages hen Til dævelen, Bed mis-
haabs haand og strikke.

9. Vil satan dermed friste dig, At du
skal ikke være Udvalt af GUD til himme-
rig, Til salighed og ære, Kast saadant
vel; Det er en gief, Som derpaa troe vil
sette: GUD kalder hver, I hvem han er,
Og ingen vil forgiette.

10. Om nogen skönt indbildte sig, Slig
fabel sandt at være, Saa har du ej at ret-
te dig Efter hans troe og lære; Du har
Guds ord Mod satans mord, Og det som
kand giendrive Slig kietterise: GUD vil
jo vi Skal alle salig' blive.

11. Ja, JESUS kalder selv med siid, Den
troe og gode Hyrde, Hand siger: kommer

alle tid, I som med syndens byrde Besværet er, Kom een og hver, Jeg vil jer vederqvæge! Af livsens brynd, Som demper synd, Dg saelsens saar kand læge.

12. Nu, vil da GUD at alle skal Hans salighed erlange, Saa er du og blant deres tal, Hvi er du da saa bange? Ach! vær kun froc, Dg slaae til roe Dit vankelmødig herte, Din' synder GUD Vi slette ud, Dg lindre al din smerte!

13. Vær derfor trostig, og holt dig Til det ord: Kommer alle! O! dette ord er sandelig For os en stoer husvæle! Hvem kaldes paa? Jo de som gaae Af synde-byrden trette; Du een og er Af dem, der bær Det aag, som hand vil lette.

14. Vel haver GUD fra evig tid Udseet de folk, som vilde Hans naade af modtvillig jid Med synd og vantroe spille; Men licære see! Bodfærdige Dem vil han ej forskyde; Dg de som troe, De skulde jo Hans Rige faae at nyde.

15. Nu vel, saa kand du prøve dig Om du er blant den skare, Som er udvælt til Himmerig, Dg maa det selv erfare; Thi naar du troer, Da skriftens Ord Om dig det vidne giber At du staaer og I livsens bog, Blant dem der salig bliver.

16. Ach!

16. Ach! at hver vantroe syndig lem Om-
vendt sig og troede, Dg deres veje vandret
frem, At skue HERRENS gode! Saa
vist som GUD Har valt dem ud Til salig-
hed og naade, Som rettelig Vil skikke sig;
Men ej paa anden maade.

17. Har GUD besluttet absolut, (Som
du maa skee vel meener) At vilde have dig
for skudt, Hvor trolig du ham tiener, Hvi
har da hand I daabens vand Bortskyllet
og aftvættet Din skidenhed, Dg dig med
Eed Sin arvedeel forjættet.

18. Men om endskiont, som ofte gaaer,
Din troe kand være vigtig, GUD hende
derfor ej forsmaaer, Naar den kun er op-
rigtig; Forlad dig til, At HERREN vil Ej
brøde slet i stykker Det knuste rør, Det ry-
gend' hør Hand heller ej udskykker.

19. Beed kun din Frelser, at hand saa
Din troes Gnist vil tænde, At den i hiertet
altid maa For ham, som lysfæt brænde; Eht
see, hans kraft Dg himmel saft Bestyrker
alle svage, Dg staær os bi, Med hvilket vt
Vor nøjes alle Dage.

20. O Jesu! hielp os at bestaae, Naar
dævelen vil friste; Lad os i hvad som kom-
mer paa, Vor troes kraft ej miste! Hielp
os vor strid I denne tid Saaledes at fuld-

ende, At vi maa faae En krone paa, Og
palmer udi hænde.

Matth. 7. v. 13.

Den Port er viid, og den Vej er
breed, som fører hen til For-
dervelsen, og de ere mange, som
gaae ind igiennem den.

Mel. Herre Christ, GUD Faders eenbaarne ic.

I.

Den Herre Jesus siger Udtrykkelig,
at faa Fordømmelsen undviger, For-
di de fleeste gaae Den vej, som did henhø-
rer, Og til Afgrunden fører, Den mørke
helved-vraae.

2. Der søger alt for mange Hen ad den
viide port, Enhver den vej vil gange,
Hvor hand kand løbe fort, Og hvor hand
ikke stiger Paa hvasse torne-piger, Som
mangen een har afort.

3. Der er saa faa som finde Den snevre
himmel stie, Ach vee; ach vee! hvor blinde,
Hvor blinde er' dog i, Som vej kand see
og kiende Den nød og den elende, I styr-
ter jer udt.

4. Ach Christen! tag dig vare For
Guds skyld, at du ej Gaaer med den sto-
re

re skare, Som tår den brede vej; De lan-
der paa de steder, Hvor de for seent be-
græder Belystens onde rej.

5. Den første verden vilde Sig ikke ven-
de om; Tht gik det dem og ilde, Der vre-
dens vandflod kom, Som skriftens ord
forkynder; Ach! tænk dig om, o synder!
Tænk paa GUDS straf og dom.

6. Der som de Sodomiter, Der løb den
galne lej, Har, som de Niniviter, Vendt
om paa rette vej, Og GUD i troen favnet,
Mon de da havde havnet I helvede? o!
nej.

7. Stig hvad fordeel og baade Den rige
fraadser sig Der af, at han betraade
Den brede vej og gik Hver dag i velyst-
solen, Hand vognet op i polen, I en be-
drovet skif.

8. Da Balthazar i glæde Med sine gæ-
ster sad Til bords, og der at æde Med dem
sin velyst mad, Blev dødens dom ham
tegnet; Hvorover kongen blegnet Og ry-
stet som et blad.

9. Ach vee! at dog saa mange Fordom-
te blive skal; Ach vee! at satan fange Skal
fligt et stort antal; Ach vee! at der skal
komme Saa saa iblant de fromme, Til
sallighedens val.

10. Gaa aldrig ad den viide Og brede
helved-port; Thi du maa vist paalide, At
inden til er fort, Og scelsomt til at skue;
Og vødens ild og lue Der brænder immer-
fort.

11. Der er en evig plage, En evig væ og
nød, En evig graad og klage, Et evigt hier-
te stød, En evig skrig og brølen, En evig
piines sølen, En evig evig død.

12. Der er en evig trængsel, Et mørk
forunden hus, Et evigt baand og fængsel,
Selv satans fangehuus, En evig trøst og
brynde, For dem sig her forsynde Med
fylderte og ruus.

13. En evig ild og hede, En evig frost
og kuld, GUDS straf og grumme brede
Der hver en syndefuld Til evig tid skal bæ-
re; Man maatte ej vild' være Der for al
verdens guld.

14. Hvad er det da man vender Saa
flittig blant den hob, Som saa u-salig en-
der Sit livs og levnets løb; Ach! at hver
christen vilde, Som sig forseer saa ilde,
Dog tænke paa sin daab.

15. O GUD! du os reglere, Og holdt
os med din haand, At satan ej besnære
Skal os i sine baand; Paa rette vej os le-
de,

de, Og før os af urede, Beddin den gode
 Mand.

Matth. 7. v. 14.

Den Port er snæver og den Vej er
 trang, som fører til Livet, og de
 ere faa, som finde den.

Mel. D. Herre frels mig ic.

I.

D GUD! hvi er vor himmel-gang Saa
 saare tung at stige? Hvi er den vej
 saa smal og trang, Som fører til dit rige?
 Hvi er den sande livsens port Saa saare
 trang og snæver gjort, For dem der ind
 skal komme.

2. Hvi maa man trænge sig med magt
 Igiennem himlens porte? Hvi staaer saa
 trolig paa sin vagt De helved. aander sorte?
 Og lurar paa, hvordan de kand Dit folk
 paa vejen til dit land, Med deres list for-
 hindre.

3. Gud ved sit Ord os viiser vej Til him-
 mertges rige; Men uden trængsel skeer det
 ej, Som een og hver skal stige; Thi klødet
 ej forstaae sig vil Paa det som aanden hø-
 rer til, Og kand det ej begribe.

4. Vort hertes ondskab kiendes kand
 Fra

Fra spædest aar og alder: Paa daarsskab
faaer vi snart forstand, Den af sig selv ind-
falder; Men naar den sande HErrens frygt
Skal blive i vort hierte trykt, Da falder
det besværsligt.

5. Man kand ej uden stor nmag Guds
ord t os indpode: Det falder ej saa læt en
sag, At føres til den gode; Thi see, den syn-
dig Adamis rod, Som sidder i vort kiød og
blod, Har siælens kraft fordærvet.

6. Og strax man HErren kene vil Af
et oprigtigt hierte, Faaer man sin siæl at
lave til Fortræd og megen smerte; Ja til
adskillig fristelser, Som hand af sine fiender
Saa ofte faaer at lide.

7. Nu stormer kiødet ind paa ham, Nu
ængster satans piile, Nu er ham verden
hadsk og gram, Nu maa han snart for-
tvivle Forsens angst og bitterhed, Sam-
vittigheden har ej fred For syndens tunge
byrde.

8. Nu spottes hand af mennesken, Og
for en hylker stieldes; Saa eller ingen er
hans ven, Adskillig' domme fældes Af on-
de folk saa tit om dem, Som i Guds veje
vandre frem; Saa tynd er deres stiebne.

9. Kort sagt: al møje fors og tvang
Er lagt paa dem at bære; Den vejer saa-
re

re tung og trang, Som før' til evig ære!
Hvo himmerige skal opnaae, Gaaer ej paa
roser her at gaae, Guld vil det ej faa have.

10. Men verden vil u-gierne gaae Den
tornefulde bane; Thi blir der ogsaa gand-
ske faa, Som fører sejers fane Iblant
de triumpherende, Som giennem megen
døvelse Har ærens krone vundet.

11. Naar som Guds folk i korsens huus
Maaderes øyne vaae, Da søge vil i huus
og duus De verdslige sin glæde; U-agtet at
der raabes vee Af Christus, over dem som
lee I deres syndig lyst.

12. Der Demas saae forfølgelsen, Som
Paulus fik at lide, Fik hand til verden lyst
igien, Og satte GUD til side; Saa gaaer
det endnu mange til; Thi alle kronen bære
vil, Men faa for den vil kiempe.

13. Men vee da de frugtagtige, Som
ej tør forset bie, De skulle dog i helvede
Om sider faae at svie; For side de beklage
skal, At de forlove deres til, Som her bar
korsens byrde.

14. Hielp os da GUD, den trange vej
Saalmodelig at gange; Mens vi paa an-
den maade ej kand himmerig erlange. Und
os at være blant de faa, Som ind i ærens
rtige gaae Til evig liv og glæde!

Apostl. Stern. 14. v. 22.

Det bør os ved mange Trængsler
at indgaae i Guds Rige.

Mel. Vil Guld vor Hjerre ej med os staae, 2c.

I.

Min siæl! hvi klager du dig saa For den
ne korte møyne, Du her i Verden skal
udstaae? Hvi regner du saa nye Paa den-
ne tids plinagtighed? Os bør jo med gien-
vordighed At indgaae i Guds Rige.

2. Hvad er det vi os begre vil Ved for-
set her at lide? Hvi går vi os ej villig til
At kiempe og at stride, Men vi foruden
kamp og krig Ej komme kand til himmerig?
Det gaaer ej ud paa andet.

3. Hvo som et land indtage skal, Dg fiend-
den overvinde, Blant de blodhiertiges an-
tal Maa sig ej lade finde; Saa maa en
aandelig soldat, Som himmelen skal tage
fat, Ejlade modet falde.

4. Den mindste deel af Israel Sik Ca-
naan at eje, De fleeste slagne blev ihtel
Paa deres vandrings veje; Thi de forlod
sig ikke paa Guds hielp, og vilde ej udstaae
Den dem paalagde møyne.

5. Derfor, o Christen! sig ej nej De sma-
le trin at stige, GUDS Son gik selv den
frange

trange vej For os til himlens rige, Apo-
ne de ligesaa, Som hannem fulgte, maatte
gaae Did hen med megen trængsel.

6. De kom ej uden lidende Forfølgelse og
møye, Sorg, angst og bedrøvelse, Hen
op ad til det høye; Det kostet dennem liv
og lod, Dog vare de ved fredigt mod, Og
bleve troe til enden.

7. Vi, siger Paulus, er en spot Og
alles skøeviss bleven, Os times ondt, men
intet godt: man paltet gaaer og reven,
Blodt, nogen, kummerfuld, og veed Os
ikke nogen sikker sted, Vi spottes og van-
æres.

8. Vi trost og hunger lide maa, Og
munde-dasse tage; For Christi skyld maa vi
udstaae Adskillig nød og plage; For hans
skyld er vi daarer kaldt: Saaledes maa vi
med gevalt I himlen os indtrænge.

9. O! gaaer det saa det grønne træ,
Hvad skeer da med det tørre? Har, efter
JEsus, Helgene I giennem Himlens dor-
re Indtrængt sig med vold og magt, Og
saadant et arbejde lagt Paa salighedens
krone!

10. Hvad skal vi arme syndere, O chri-
sten siæl, da sige, Mon vi saa meget lette-
re Vil komme til Guds rige? O nej, det
gaaer

gaaer os ikke an, Vi hør paa denne strid-
plan, Saavel som hine Kiempe.

11. Thi her jo ingen roe og fred I ver-
den er at vente; Her er ej andet end som
sveed Og moye til at hente; Hvorfor vi
ej kand være frie; Thi gif vor Frelser selv
den frie, Da hør vi ham at følge.

12. Med kiødet maa vi have strid, Med
satanej desmindre; Nu sparer verden in-
gen flid, At hun os kand forhindre I vo-
res troe og christendom; Skal dette selskab
fældes om, Da maa her ikke hviles.

13. Thi jee, saa siger Frelseren: At
mange søge skulde At komme ind i him-
melen; Men for de ej tilfulde Med moye
og besværlighed Vil indgaae til den ære-
sted, Skal de det ikke kunde.

14. Strid da min sjæl den gode strid,
At du kand kronen vinde! Lid kundet onde
her din tid, Spin en Guds stridsmandin-
de! Bliv ej af hyrden træet og kied, Lad
modet aldrig seukes ned, Den lættes vel
omfæder.

15. Thi alt hvad som er timeligt, Det
faaer vist engang ende, Hvor kand en Chri-
sten tænke slikt: Fra Christi kors at rende?
Hvo dette aag ej bæere vil, Maa heller al-
drig byde til I himmerig at komme.

16. Der

16. Derfor hav taalmodighed, Og
 Herrens tid opbie, Lid kun og giv dig ej
 derved, GUD skal dig vel udfrie I fra din
 trængsel, nød og spot, Naar han det fin-
 der saa for got; Thi skal du ej forsage.

2 Cor. 4. 17.

Vor Trængsel, som er stækket og
 let, gjør os en overmaade evig
 vigtig Herlighed.

Mel. Min Siælens Brudgom, 2c.

I.

Bedrøvede siæl! Udsørgede træel, Holt
 maade med sorgen, Grem dig ej ihjel!
 Det onde du lider, De vanskelig' lider For-
 andre sig vel; Er korsset end svart, Og
 trykker for hart, Har drøvelsens vande til
 siælen sin fart: Bliv ikke u-lystig, Men
 taalig og trostlig, GUD kommer vel snart.
 Den trængsel og nød I verden du lider
 Belønnes omsider I Abrahams Kiød!
 Der raades dig bod For forrigsuldt mod,
 Der skal du ej græde, Og kinderne vade
 I sønnes floed? Der glædes dit herte,
 Som angest og smerte Tilforne udstod.
 Skal du endskiøndt her Din livers tid græ-
 de, Mod evigheds glæde Det intet dog er,

H

Ja

Ja tusinde aar Omfider forgaaer; Men
 evigheds Dage Kand aldrig aftage; Men
 altid, bestaaer; Der skal du forglemme,
 Og aldrig fornemme Til sorg eller saar.

2. Skönt ingen vel kand Paa jorderigs
 land Tilfulde beskrive den herligheds stand,
 Hvad der er for haanden Gaar over for-
 standen Hos qvinde og mand; Hvad GUD
 paa det sted Os haver bereed, Ej ore har
 hort og ej øye har seet, Ej hiertet fornum-
 met Har, eller bekommet Den himmelske
 fred, Saa vide vi dog Om evigheds rige
 Saa meget at sige Af bibelens sprog: At
 det er et land, Hvor døden ej kand Meer
 skade tilføre Og sjaelene røre, Som er i
 GUDS haand. De hviler fra møye Der
 op i det høye, Det vidner GUDS Aand.
 Der store og sinaa Skal sidde paa throner,
 Og bære guld-kroner! Der skulle vi staae
 Med straale-fuld krands Af herligheds
 glands, For Lammet og stolen, Og skin-
 ne som solen! Der skal vi i dands Med hel-
 gene træde, Med englene qvæde; Ach on-
 skelig kands.

3. Klar øyet vi skal, Som klarest chri-
 stal Til evig tid skue de helliged tal, De
 sbevende engler, Med skinnende hengler
 Thimmuelens sal, Beprydet at staae! Der
 skulle

skulle vi faae See Jesum vor Frelsere sid-
dende paa Sin kongelig throne Med her-
ligheds krone! For øret ogsaa Skal høres
en lyd I Herrens Paultuner Af spil og
basuner, Af Cherubims fryd! Sirener-
nes sang, Fiolernes klang, Trompeter,
schalmeyer, Posriver, houtboyer, Maa
staae som i trang, For saadan en stemme,
Man skal ej fornemme At tiden er lang I
Guds Paradis, Hvor Seraphims tunge
Skal evig udfunge Guds Zebaoths priis.
Der høres de Ord, Som ineen paa jord
Formaar at udsige; Der sidder tillige
Bed himmelens bord Apostler og flere;
Der frygtes ej meere For dievelens mord.

4. Som træerne smukt Bior haven
med lugt Dpfyldet, formedelst adskillig
slags frugt, Hvor fuglene kommer Til-
sammen om sommer, Og baver sin flugt:
See! ligesaa bær De himmelske træer De
frægter, som altid vellugtende er, Dog
aandelig frugter, Som sødere lugter, End
hine gjør her. Der ædes ej brød Med sor-
rig og klage, Der skulle vi smage Guds
Kiærlighed sød! Der føles den trøst I hierte
og bryst, Som ingen kand fatte, Ej hel-
ler nok skatte; Der raabes med lyst: Tre
Hellig for thronen! Der holdes fryd-to-

nen Med klingende rost. O salige liv!
 Der høres ej jammer, Der vypes ej klam-
 mer, Ej trette og kv. Der skulle vi faae
 Den pryndelse paa, Som er os til ære For-
 hverbet at bære; Da skulle vi gaae Paa
 gader og stræder Med herligheds klæder,
 Og kronen opnaae.

5. Martyrernes tal, Propheternes val,
 Som sterner evindeligt skinne da skal, Der
 gif u-fortroden For Christo til døden,
 Med angest og qual! Ej Stephanus faaer
 Der vunder og saar, Ham ingen med
 steene til døde nu slaaer; Thi de som har
 bundet, Og himmelen fundet, Evindeligt
 staaer Som pillere net, I Zebaoths tem-
 pel, Hvor herligheds stempel Paa den-
 nem er sæt. Dørvogteren der Saa fyr-
 stelig er, Alt ingen paa jorden, Ej konger-
 nes orden Slig pryndelse bær, Ej heller be-
 træder Saa dejlige stæder. Betænk da en-
 hver, Hvor salig og vel De himmelske le-
 ver, Som engle-ligt sveber I frydens ca-
 pel. Var verden end fuld Af perler og
 guld, Af klarest demanter I alle dens kan-
 ter, Den gif dog omkuld; GUDS herlig-
 heds ære Maa prisen hiembære, Alt an-
 det er muld.

6. Nu christen soldat, Her gielder en
 skat,

Fat, Striid modig og mandig, og kronen
 tag fat! Skal du overvinde Den arrige
 fiende, Da bliv ikke mat; Vi faaer jo med
 magt, Og ikke forsagt, At klempe, og ti-
 den at have i agt; Thi satan den slemme,
 Vil ikke forglemme At staae paa sin vagt.
 Thi tab ej dit taal, Hvor meget du lider,
 Men see at du strider For saligheds maal.
 Jo meer du maa I verden udstaae, Jo
 meere du prøves, Jo meer bedroves,
 Jo meer du maa gaae Med sorrig og
 græden, Jo større er glæden Der følge vil
 paa. Far dermed far vel! Du verdslige
 are, Du skal ej regtere Meer udi min stæl;
 Jeg længes til Gud At blive hans brud;
 Sid tiden var omme, Og døden vil kom-
 me Med ordre og bud, Som jeg ham
 med glæde Vil følge, og træde
 Fra verden her ud.

Register over Sangene.

Ach HErre! vær dog ej saa	pag. 65
Ach jammer og vee	81
Apostelen Jacobus skriver	91
Alt fylderie og drik Marsager	88
Bedrøvede siæl! Udsørgede træel	113
Den HErre JEsus siger	104
GUD! det høye Stæe lov evindelg	26
Hvo soim har verden til sin ven	76
Løft øyne op, see solens glands	37
Man horer ofte siige Af summe	95
Min siæl! hvi plager du dig saa	110
Naadigste JEsu! livsaligster Broder!	70
Nu bryder frem den dag, Som	21
Nu det i JEsu navn ad aften lakker	54
Nu gaær Sabbatens dag til ende	9
Nu natten til os helder	32
Nu staaer jeg op med tal og lov	51
Nu tegner sig til Daa mørket	40
O GUD! hvi er vor himmel-gang	107
O menneske! stat op og gjør dig reede	59
O menneske! forsag dog ej	99
O min fromme GUD og HErre	68
Op min siæl! og see hvor blid	44
	See

See hist! nu kommer den deilige morgen	4
See nu hvor solen træder	18
Stat op min siæl! gior dig bereed	73
Til nedgang solen træder	48
Vaag min siæl af sønnen op	12
Velkommen deilige klare dag	29

forsomme uden Nød dit Huus og din offentlige Tjeneste, men vel tiere og mere har syndet med at komme der uden Anlagt, af Sædvane, med fremmede Tanker. O Gud! forlad os det, og giv os selv Naade til, herefter at bedre os; giv os en inderlig Lyst til dit Ord, og en Høiagtelse for den offentlige Tjeneste i dine Forgaarder, at vi gaae der, ikke for at være Ordets Hørere allene, men og Siøgere, at vi og ikke blive forglemmelige Tilhørere, som den Naad, der saae sit Ansigt i et Speil, men gik bort, og glemte strax, hvordan han var skikket. Nei, lær os i Dag at samle det Manna, hvorved vore Sieler kan spises, vrimmes, styrkes og forbedres, og især at erkiende den Wiisdoms Hemmelighed, der er i Jesu Kors, hans Blod og Forsoning. Gud, skriv den med levende Bogstaver, en Hellig Lands Finger, i vort Hierte! vær os ret at helligholde denne Dag, som Gud Fader har helliget, Guds Son har velsignet, og paa hvilken den hellig Land udøst, saa at vi ikke lade det berøve blot os, men den udvortes Hviite og Kirkegang,

